Regd. No. 2975.

ஸ்ரீ:

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

ஸ்ரீராமாநுஜன் 271

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருஷச் சந்தா ரூ. 8. ஜீவியச் சந்தா ரூ. 58.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.



ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி *
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி *—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி *
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

10-3-1971ல் வெளியிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமா நுஜன் - 271.



சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபையின் சார்பாக மாதந்தோறும் வெளிவருவது

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 23	10—3—71ல் வெளியிட்டது.	ஸஞ்சிகை 4

ரஹஸ்யார்த்த ரத்ன நிதி.

அஸாதாரண வைபவம் பொலிந்த ஸாதாரண ஸம்வத்ஸரம் முடிவு பெறுந் தருவாயிலிருக்கின்றது. இந்த ஸம்வத்ஸரம் பூர்த்தியடைவதற்குள்ளாக நாம் வெளியிட நினைத்த நூல்களில் பாதிபாகங்கூட இதுவரையில் முடிவுபெறவில்லை. நாம் பல அச்சுக் கூடங்களில் வேலைகள் கொடுத்து நடத்திவருகிறோமாயினும் மதராஸ் மதுரை விருந்தாவனம் முதலிய விடங்களிலிருந்து ப்ரூப் வந்து போவதில் மிகவும் காலதாமதம் ஏற்பட்டுவருவதால் நாம் உத்தேசித்தபடி உரிய காலத்தில் க்ரந்தங்களை வெளியிடுவது அஸாத்யமாகிறது. ஆளவந்தாரருளிச் செய்த ஸித்தித்ரய—ஆகமப்ராமாண்யங்கள், நடாதூரம்மாளருளிச் செய்த தத்வஸாரம் இவை (தேவநாகரலிபியில் பெரும்பாலும் அச்சாகி முடிந்திருந்தாலும் ஸ்வல்பாவசிஷ்டமாயிருப்பதனால் இன்னும் வெளியிட்டாகவில்லை. ஸ்ரீ விஷ்ணு சித்தீயஸஹித ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் (தேவநாகரி லிபியில்) அச்சிடப்பட்டு வருவது மிகப் பெரிய க்ரத்தமாதலால் ஆறு அம்சங்கள் கொண்டவிதில இதுகாறும் இரண்டு அம்சங்களே முடிவடைந்திருக்கின்றன. அடுத்த ஐப்பசித் திருமூலத்திற்குள்ளாகவாவது இதனை முடித்து வெளியிடவேணுமென்று ஊக்கங் கொண்டிருக்கிறோம். பலரும் மிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருக்கின்ற அஷ்டாதச ரஹஸ்யத்தை இரண்டு ஸம்புடங்களாக வெளியிடவுத்தேசித்து முதல் ஸம்புடத்தைப் பூர்த்தி செய்திருக்கிறோம். இது நிகழும் ஸாதாரண ஸம்வத்ஸர ஸமாப்திக்குள் வெளிவந்துவிடும். (இது தெலுங்கு லிபிப்பதிப்பு.)

அஷ்டாதச ரஹஸ்யத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானங் கொண்டவையாய் மிக முக்கியங்களான ரஹஸ்யங்கள் முமுக்ஷுப்படி, தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்னுமிவை; ஆசார்யஹ்ருதயமும் இவற்றோடொத்தது. இவற்றை மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தோடு தமிழ் தெலுங்கு லிபிகளில் அச்சிட்டிருப்பது தவிர அந்த வியாக்கியானத்தைத் தழுவிய ஸாரார்த்த தீபிகையோடுங்கூட நாம் அச்சிட்டு முடித்திருக்கிறோமாயினும், இந்த ரஹஸ்யங்களிலுள்ள அரிய பெரிய அனேக விஷயங்களை அனைவரும் கதைபோல் வாசித்துத் தெரிந்து கொள்ளவேணுமென்னுமாசையினால் மூலத்தை நீக்கி அர்த்தத்தை மட்டும் தாத்பர்யமர்யாதையில்) எழுதி வெளியிடத் தொடங்கி ரஹஸ்யார்த்தரத்னநிதி என்னும் பெயர் கொண்ட நூலாக்கி யெழுதி முடித்தோம். இதில் முமுக்ஷுப்படி ஸாரார்த்தமும் தத்வத்ரய ஸாரார்த்தமும் இவ் விதழில் வெளியாகின்றது. இதே ரீதியில் ஸ்ரீவசன பூஷண ஆசார்யஹ்ருதய ஸாரார்த்தங்களும் சித்திரைவைகாசித் திருமூலத்திற்குள் வெளிவருமென்று எதிர்பார்க்கலாம்.

— நம்முடைய லக்ஷயாத்திரை —

நேற்று மார்கழி மாதத் திருப்பாவை யநுபவத்தில் நிகழ்ந்த ஆண்டாளுடைய விலக்ஷணநுபவங்களில் "மன்னு மதுரை தொடக்கமாக வண்துவாராபதி தன்னளவும்" என்று தலைக்கட்டிய பதிகமொன்றின் அநுபவம் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக நிகழ்ந்தபடியால் அந்த திவ்யஸ்தலங்களையெல்லாம் ஸேவித்துவரவேணுமென்கிற குதூஹலங்கிளர்ந்தது: ஏற்கெனவே நாம் அவற்றை இருபது பர்யாயங்களுக்குமேல் ஸேவித்திருந்தாலும் இந்த வாழ்நாளில் இன்னுமொரு பர்யாயம் ஸேவிக்க விரும்பி 8—3—71 முதல் 25—3—71 அளவாக இந்த யாத்திரையைச் சில ஆப்தர்களுடன் செய்து மகிழ நிச்சயித்துப் புறப்பட்டாயிற்று ஆண்டாள் மதுரை தொடக்கமாகத் துவராபதியளவாகப் பாரித்தாள். நாம் துவராபதி தொடக்கமாக மதுரையளவாகச் சென்று அநுபவிக்கலாகிறது. நாற்றிசையிலுமுள்ள பெரியார்களின் மங்களாசாஸன பலத்தினால் இச்சிறு யாத்திரை இடையூறொன்றுமின்றி இனிது நிறைவேறுமாக. ... ... (*)

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமிகள்.

ஸத்யகாம ஸத்ய ஸங்கல்ப ஸ்வாமி யென்று ஜகத்ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமி நேற்று மார்கழி மாதம் முதலாக நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். உபயவேதாந்தங்களிலும் பரீக்ஷைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் 279ல் விளக்கங் கண்டுகொள்வது. நாளது ஜூன் மாதம் 18, 19, 20 தேதிகளில் திருமலையில் உபய வேதாந்த பரீக்ஷைகள் நடைபெறும் 31—3—71 தேதிக்குள் பரீக்ஷைகளின் விளக்கமறிந்து அப்ளிகேஷன் ஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதிக்குச் சேர்ப்பிக்கவேணும். ... . (*)

ஸ்ரீ:

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்



ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பிள்ளைலோகாசார்யரருளிச் செய்த அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள்

முமுக்ஷுப்படிக்கும் தத்வத்ரயத்துக்கும்

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த

வியாக்கியானத்தைத் தழுவிய

ரஹஸ்யார்த்த ரத்ன நிதி

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் எழுதியது.

ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு

மணவாள மாமுனிகளின் அறுநூறாண்டு

நிறைவு நினைவு மலர்களுள் பத்தொன்பதாவது.

ஸாதாரண ௵ பங்குனித் திருமூலம்

1971

ஸ்ரீ உ. வே. P. B. அண்ணங்கராசாரியார் இயற்றிய நூல்களில் முக்கியமானவற்றுக்குச் சுருக்கமான ஜாபிதா.

திவ்யப் பிரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் விரிவுரையானது நாலாயிரத்திற்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இயற்றியது உலகம் பரவியுள்ளது (பதவுரை, கருத்துரை, விசேஷவுரை)

முதலாயிரம்

	ரூ.	பை.
திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும்	6	00
திருப்பாவை ஆழ்பொருள் விளக்கு (மறு பதிப்பில்)		
திருப்பாவை தீபிகை	2	00
சங்கத் தமிழ் மாலை முப்பதும் திருப்பாவை ஜீயரும்	1	50
திருப்பல்லாண்டு முதல் நாச்சியார் திருமொழிவரை எளியவுரை	3	50
நாச்சியார் திருமொழி தீபிகை	2	00
பெருமாள் திருமொழி தீபிகை	2	00
திருச்சந்த விருத்தம் தீபிகை	3	00
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி அமலனாதிபிரான், கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு தீபிகை	4	00
	22	00

இரண்டாவதாயிரம்

	ரூ.	பை.
பெரிய திருமொழியாயிரம் திருக்குறுந் தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம்	25	00

மூன்றுவதாயிரம்

	ரூ.	பை.
(இயற்பா) முதல் திருவந்தாதி முதலாக இராமாநுச நூற்றந்தாதி வரை திவ்யார்த்ததீபிகையுரை	20	00

நான்காவதாயிரம்

	ரூ.	பை.
திருவாய்மொழியாயிரம் தீபிகை	30	00
நித்யாநுஸந்தானவுரை (ஷை இரண்டு பாகமாகவுமுண்டு)	6	00
திவ்யப்ரபந்தக் கண்ணாடி	1	00
ஆழ்வார்களுகந்த இராமன்; ஆழ்வார் களுகந்த கண்ணன்	1	00
உபதேச ரத்தினமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஆர்த்திப் பிரபந்தம் இவற்றின் உரை	3	00
ஞானஸாரம், பிரமேயஸாரம், ஸப்த காதை இவற்றின் உரை	1	50

ஸகலபூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் உரைகள்

	ரூ.	பை.
முகுந்த மாலை, ஸ்தோத்ரரத்னம் சதுச்சுலோகி	2	50
கத்யத்ரயம்	2	00
ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்	2	50
ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம்	2	50
அதிமாநுஷஸ்தவம்	2	00
வரதராஜஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம்	3	50
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் பூர்வசதகம்	2	50
ஷை உத்தரசதகம்	2	50
அஷ்டச்லோகி	0	75
ஸ்ரீ குணரத்நகோசம்	1	75
யதிராஜவிம்சதி, நக்ஷத்ர மாலிகை முதலான 16 ஸ்தோத்ரங்கள்	3	50
ஸுதர்சந சதக வியாக்கியானம்	4	00
தேசிக ஸ்தோத்ரங்கள் 12க்கு உரை	10	00

ஆழ்வாராசார்யப் பெருமை நூல்கள்

	ரூ.	பை.
ஆழ்வார்களின் வைபவம்	1	00
பூர்வாசார்ய ப்ரபாவம்	2	00
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	1	00
வேதாந்ததேசிக வைபவம்	1	00
மணவாளமாமுனிகள் வைபவம்	1	00
ஐப்பசித் திருமூல மலர்கள்	5	00
நவரத்ன நவநிதி	2	00
பன்னிருதிங்களநுபவம்	2	00

ரஹஸ்யார்த்த விளக்க நூல்கள்

	ரூ.	பை.
முமுக்ஷுப்படி ஸாரமென்கிற திருமந்த்ர — த்வய-சரமச் லோகார்த்த விவரணம்	2	00
தத்வத்ரயஸாரம்	2	00
ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம்	2	00
ஆசார்யஹ்ருதயப் பதவுரையும் ஸாரமும்	5	00
ரஹஸ்யார்த்த ரத்னநிதி	1	00

வேதாந்தப் பொருள் விளக்க நூல்கள் முதலான மற்றும் பலபல நூல்களுக்கு விரிவான ஜாபிதா வருவித்துக் காண்க. கமிஷன் 100க்கு 25.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்



ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்

விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகளின் ரஹஸ்யவ்யாக்கியானங்களின்
ஸாரார்த்தத்தொகுதியான

ரஹஸ்யார்த்த ரத்னநிதி

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்தது.

முன்னுரை

உபதேச ரத்தினமாலையில் *ஓராண் வழியாய்* என்னும் பாசுரத்தில் *ஏராரெதிராசரின்னருளாலென்று தொடங்கிப் பரமகாருணிகராகப் போற்றப்பட்ட எம்பெருமானார் தாமும் தனி ப்ரபந்தரூபேண வெளியிட்டருளாமல் மறைத்து வைத்திருந்த மஹார்த்தங்களைப் பிள்ளைலோகாசாரியர் ஒருவரே பல பிரபந்தங்களினால் வெளியிட்டருளினவராதலால் க்ருபா மாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யர்களில் எம்பெருமானாரைக்காட்டிலும் உலகாசிரியரே முதல் ஸ்தானம் பெற்றவராவர். இப்பேராசிரியர் மூலமருளிச் செய்திருந்தும், ஸூத்ரம் போன்ற அந்த திவ்ய ஸூக்திகளின் பொருளையும் கருத்தையுமறிவதற்கு வழியில்லாதிருந்த காலத்தில் விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகள் தேனும் பாலுங்கன்னலுமமுதுமான வியாக்கியானங்களையிட்டருளி மஹோபகாரம் செய்தருளினவராதலால் பிள்ளை லோகாசாரியரையுங் காட்டில் மணவாளமாமுனிகளே பரமகாருணிகரென்று போற்றுதற்குரியராவர். மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்கள் திருவவதரிக்கவில்லையென்றால் உபயவேதாந்தங்களிலும் மற்றும் எத்தனை க்ரந்தங்கள் அவதரித்திருந்தும் அவை பகல்விளக்கு என்னத்தக்கவையேயாகும்.

பிள்ளை லோகாசாரியர் தாம் அருளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களுள், யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, ச்ரிய:பதிப்படி என்னும் க்ரந்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாக அவதரித்திருந்தவைகளிருந்தாலும் முமுக்ஷுப்படி யென்னும் திவ்யக்ரந்தமே பலபடியாலும் பெருமை பெற்று விளங்கா நின்றது. மற்ற க்ரந்தங்கள் அதிஸங்க்ரஹம், அதிக விஸ்தரம் ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய பாஹுள்யம் முதலியவற்றால் குறைபெற்றிருக்குமென்றும், அவ்வகையான குறைகளுக்கு இடமின்றியே அவை யெல்லாவற்றுக்கும் பின்பு முமுக்ஷுப்படி யென்னும் திவ்ய க்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும், இதன் சீர்மையைக் கண்டு ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் இந்த க்ரந்தரத்னத்தையே விசேஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கலாயினர் என்றும் மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீ ஸூக்தியிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது. மற்ற க்ரந்தங்களில் அருளிச் செய்யப் படாத பல அபூர்வ விஷயங்களும் இதனில் குடிகொண்டிருக்கின்றன வென்பதும் இதற்குத் தன்னேற்றம். .... *

முன்னுரை முற்றிற்று.

முமுக்ஷுப்படியில் திருமந்த்ரார்த்த ஸாரம்

—பகவன்மந்த்ரங்களின் பாகுபாடும் திருமந்த்ரத்தின் சிறப்பும்—

திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முமுக்ஷுக்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயங்கள். இவற்றுள் திருமந்த்ரமென்கிறது ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரம். இது ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே வெளியிடப்பட்டது. எம்பெருமானைப் பற்றின மந்த்ரங்கள் அபரிமிதங்களாயிருக்கும். அவற்றுள் வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் அவ்யாபக மந்த்ரங்களென்றும் இரு வகுப்புண்டு. பகவானுடையதான ஸர்வத்ரவ்யாப்தியைத் தெரிவிக்கும் மந்த்ரங்களே வ்யாபக மந்த்ரங்களெனப்படும். அவை எவை யென்னில், விஷ்ணு மந்த்ரம், வாஸுதேவ மந்த்ரம், நாராயண மந்த்ரம் என்பவை. இம்மூன்று மந்த்ரங்களே பகவானுடைய மற்றெல்லா மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் சிறந்தவை. இம்மூன்றினுள்ளும் நாராயண மந்த்ரமே மிகச் சிறந்தது. விஷ்ணு மந்த்ரமானது ஆறெழுத்துடையதாகும். வாஸுதேவ மந்த்ரமானது பன்னிரண்டெழுத்துடையதாகும். நாராயண மந்த்ரமானது எட்டெழுத்துடையதாகும். இதனையே திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரமென்பர். இதன் பெருமையையே ஆழ்வார்கள் "எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே" என்பது முதலான பல பாசுரங்களினால் வெளியிட்டுள்ளார்கள். ஆழ்வார்கள் மட்டுமல்ல; வேதங்களும் மஹாஷிகளுங்கூட.

—திருமந்த்ரத்தின் முதற் பதமான ப்ரணவத்தின் பொருள்விளக்கம்—

இந்த மந்த்ரத்தில் முதற்பகுதி (ஓம்) என்னும் ப்ரணவம். அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகிய மூன்றெழுத்துக்கள் சேர்ந்து (ஓம்) என்று ஒரே எழுத்தாயிற்று. ஸகல ஜகத்துக்கும் காரண பூதனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது அகாரம். எம்பெருமான் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியோடு கூடியிருந்தே ரக்ஷணத் தொழிலை நடத்தவல்லவனாதலால் இவ்வகாரத்திலே பிராட்டியையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்க வேணுமென்பது நூற்கொள்கை. அகாரத்தின் மேல் நான்காம் வேற்றுமையுருபு ஏறியிருந்து அது வேதத்திற்கு உரிய இலக்கணத்தினால் லோபமடைந்து விட்டது. அதன் பொருளாவது உரிமைப் பட்டிருத்தல் (சேஷத்வம்) ஆகும். மூன்றுவதான எழுத்தாகிய மகாரத்திற்கு அறிவுள்ளவனான [சேதனனாகிய] ஜீவாத்மா அர்த்தமாதலால், ஜீவாத்ம ராசிகளெல்லாம் பகவானுக்கும் பிராட்டிக்கும் சேஷப்பட்டவை என்றதாயிற்று. இடையில் இருக்கின்ற உகாரத்தின் பொருள் யாதெனில் வடமொழியில் அவதாரணப் பொருள் எனப்படும். தமிழில் பிரிநிலைப் பொருளெனப்படும். ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனுக்குத் தவிர மற்ற எவர்க்கும் சேஷப்பட்டவனல்லன் என்றதாகத் தேறிற்று. உலகில் ஒருவனுக்கு உரியவனானவன் மற்றும் பலர்க்கும் உரிமைப்பட்டிருத்தலைக் காணாநின்றோம். இங்கு அப்படியல்லாமல் நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டவன் நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றொருவற்கும் சேஷப்பட்டவனல்லன் என்றதாயிற்று. இதுதான் உகாரத்தில் தேறின பொருள். ஆக, ப்ரணவத்தினால் எம்பெருமானுக்கே உரிமைப் பட்டிருக்குந் தன்மையும் பிறர்க்கும் தனக்கும் உரிமைப்படாத தன்மையும் சொல்லிற்றாயிற்று. தனக்குரிமைப்படுவதாவது-ஸ்வதந்திரமாயிருத்தல்.

—நம:பதார்த்த விவரணத்தில் விரோதிகளின் விவரணமும் அவை கழியும் விதங்களும்—

இனிமேல் (நம:) என்பதும் (நாராயணாய) என்பதும் நிற்கிறது. இவை மந்த்ர சேஷ மெனப்படும். இதனால் கீழ்ப் பிரணவத்தில் (ஓம் என்றதில்) சொன்ன பொருளே விவரிக்கப்படுகிறது. (நம:) என்பதனால் விரோதி கழிக்கப் படுகிறது. மூன்று வகையான விரோதிகள் அறியத்தக்கன. ஸ்வரூப விரோதி யென்றும், உபாய விரோதி யென்றும், புருஷார்த்த விரோதி யென்றும் விரோதிகள் மூவகைப்படும். அஹங்கார மமகாரங்களோடு கூடியிருக்கும் நிலை ஸ்வரூப விரோதி யெனப்படும். அந்த நிலையை ஆழ்வார் "யானே யென்னை யறியகிலாதே யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன்" என்ற பாசுரத்தினாலும், அந்த விரோதி கழிந்த நிலையை "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்ற பாசுரத்தினாலும் அநுஸந்தித்துக் காட்டியருளினார். இனி, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தான் முயற்சி செய்கை உபாய விரோதியெனப்படும். அது கழிந்த நிலையை ஆழ்வார் "களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்" என்ற பாசுரத்தினால் காட்டினார், நமது துன்பத்தை எம்பெருமான் தீர்த்தாலும் தீர்க்காவிட்டாலும் நாம் ஒருவிதமான முயற்சியையும் செய்யகில்லோம் என்றிருக் கையே உபாய விரோதி கழிந்த நிலையாகும். இனி புருஷார்த்த விரோதியாவது, பலனை யனுபவிக்கும்போது அதனால் தான் ஆனந்தப்படுகை. அது இவனுக்குத் தகாது. அந்த ஆனந்தம் எம்பெருமானுடையதே யென்று கொண்டிருக்கை— புருஷார்த்த விரோதி கழிந்த நிலையாகும். இது *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று* என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தில் காணத்தகும். ஆக, இம்மூன்று விரோதிகளின் கழிவும் (நம:) என்னுமதில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

—பாகவத சேஷத்வம் உய்த்துணரும் வகையும் அதன் பெருமையும்—

இனி (நம:) என்றவதில் உட்புகுந்து ஆழ்பொருள்விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் பகவானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதிற் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு சேஷப்பட்டிருத்தல் மிகச் சிறந்ததாகக் குலாவப்படுகிறது. திருமங்கையாழ்வார் "மற்றுமோர் தெய்வமுளதென் றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே" [பெரிய திருமொழி 8-10-3] என்றருளிச் செய்துள்ள பாசுரத்தை யே முக்கியமான பிரமாணமாகக் கொண்டு பாகவத சேஷத்வத்தைத் திருமந்திரத்திற்குத் தலையான பொருளாகக் கூறுவர் பேராசிரியர்கள். இதில் எந்த எழுத்தினால் (அல்லது) எந்த பதத்தினால் பாகவத சேஷத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறதென்று ஆராய வேண்டும். ஒன்றினாலும் தெரிவிக் கப்படவில்லையென்றே நினைக்கக் கூடியதாயிருக்கும். அப்படியில்லை: ப்ரண வத்தில் அகாரத்திலே இதை யநுஸந்திப்பாருளர்; எங்ஙனே யென்னில்: அகாரத் தின்மேல் சதுர்த்தீ விபக்தி [நான்காம் வேற்றுமையுருபு] ஏறிக் கழிந்திருப்பதாக (லோபித்திருப்பதாக)க் கீழே விவரிக்கப்பட்டது. லுப்த சதுர்த்தியோடு கூடின அந்த அகாரத்தினால் பகவானுக்கு சேஷப்படுந் தன்மை தெரிவிக்கப்பட்ட தன்றோ. பாகவத சேஷத்வ மென்பது பகவத் சேஷத்வத்தின் எல்லைநிலமே யாதலால் அந்த அகாரத்திற்குப் பொருளுரைக்கும்போதே இதையும் சேர்த்துப்

பொருளாக வுரைத்திடுவர்கள் சில ஆசிரியர்கள். வேறு சிலர், அந்த அகாரத்திற்கு அடுத்த உகாரத்திலேயும் பாகவத சேஷத்வத்தை யநுஸந்திப்பர்கள். எங்ஙனே யென்னில்: உகாரத்தினுல் பகவானுக்குத் தவிர மற்றையோர்கட்கு சேஷப்பட்டவனல்லன் என்பது [அநந்யார்ஹத்வம்] தெரிவிக்கப்படுகிறதல்லவா? பாகவதர்கள் பகவானுடைய திருவடிஸ்தானத்திலேயே சேர்ந்தவர்களாகையாலே, உகாரத்தின் பொருளை அநுஸந்திக்கும்போதே இந்த பாகவத சேஷத்வத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்திப்பர்களென்றதாயிற்று.

—பாகவத சேஷத்வத்தை நம:பதத்தில் அநுஸந்திப்பதின் ஔசித்ய நிருபணம்—

ஆகவிப்படி முதற்பதமான ப்ரணவத்திற்குள்ளேயே பாகவத சேஷத்வம் அநுஸந்திக்கத் தக்கதாயிருந்தாலும் இடையிலுள்ள (நம:) என்னும் பதத்திலே இதனை யநுஸந்திப்பது மிகவும் பொருத்தமானதென்று பேராசிரியர்களின் திருவுள்ளம். ஏனென்னில்: அஹங்கார மமகாரங்களை அறவே விட்டுத் தொலைத்தவர்களுக்கே பாகவத சேஷத்வம் ருசிக்கும். நமச்சப்தார்த்தம் ஊறஹூற அஹங்கார மமகாரங்கள் அறவே நீங்குமாதலால், இங்ஙனம் நீங்கப்பெற்ற அதிகாரிகளுக்கே பாகவத சேஷத்வம் உறைத்திருக்குமென்றுகொண்டு நம் ஆசார்யர்கள் பாகவத சேஷத்வத்தை (நம:) என்பதிலே அநுஸந்திக்கும்படி நியமித்தருளினது மிகப் பொருத்தமானது.

—பகவச் சேஷத்வத்தின் காஷ்டையே பாகவத சேஷத்வம்-என்னும் மருமமுணர்த்துதல்—

பாகவத சேஷத்வம் என்பதன் உண்மைஸ்வரூபத்தை யறியாதார் பலர் இதில் ஆக்ஷேபங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பர்கள்; பகவானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கக் கடமைப்பட்டிருப்பவர்களான நாம் வேறு சில வழிப்போக்கர்களுக்கு அடிமைப் படுகையாவது என்? ப்ரணவத்தில் உகாரத்தினுல் உறுதி செய்யப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தோடு முரண்பட்ட தன்றோவிது; என்று ஆக்ஷேபம். கேண்மின் ஒருவன் ஒருவஸ்வில் வைக்கிற அன்பு அந்தவொரு வஸ்துவோடு முடிந்து நிற்பதில்லை; அத்தோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமும் பரம்பரா ஸம்பந்தமும் பெற்ற வஸ்துக்களிலேயும் அன்பு பரந்து செல்லா நின்றது. மனைவியிடத்திலே கணவன் வைக்கிற அன்பு அவளோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களிடத்தும் பெருகிச் செல்வதை எங்கும் காண்கிறோம். எம்பெருமானும் நம்மிடத்திலே வைக்கிற அன்பு நம்மளவிலே நிற்காமல் "கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று" என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறபடியே நம்மோடு உறவுபெற்றோரிடத்திலும் பெருகிச் செல்வதை இதிஹாஸபுராணகதைகளினுலுமறிகிறோம். இவ்விதமாகவே நம்முடைய அன்பும் எம்பெருமானளவிலே சுவறிப் போகாமல் அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் பக்கலிலும் பெருகிச் சென்றுல் இது பகவத் பக்தியின் உறைப்பேயொழிய வேறன்று, ஆக, பாகவத பக்தியென்பது பகவத் பக்தியின் ஒரு காஷ்டையேயொழிய வேறுபட்டதன்று என்றதாயிற்று. இதில் செய்யும் ஆக்ஷேபங்கள் இதன் உண்மையை உணராதார் செய்யுமவையத்தனை யென்று விடுக்க.

—நாராயண பதார்த்த விவரணமும், ஸ்வரூபதோநித்ய-ப்ரவாஹதோநித்யங்களின் விவரணமும்—

இனி (நம:) என்பதற்கு அடுத்ததான நாராயண பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. நார - அயந என்று இரண்டு பதங்கள் சேர்ந்து நாராயண என்ருகிறது. நாரங்களுக்கு அயநமாயிருப்பவன் நாராயணன். நித்ய வஸ்துக் களின் திரள்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவனென்றபடி. நாராயணன் நித்ய வஸ்துக் களுக்கு ஆதாரமாயிருந்தால் அநித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் யாவன்? என்று கேள்வி பிறக்கும்; கேண்மின்; வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தில் அநித்ய வஸ்துவே கிடையாது; எல்லாம் நித்ய வஸ்துக்களே யாகும். அழிந் தொழியும் பொருள்களை நாம் கட்கூடாகக் காணுநிற்க, அநித்ய வஸ்துவே கிடையா தென்ருல் எப்படிப் பொருந்துமென்று கேள்வி பிறக்கும். இங்குத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயமாவது—நித்ய வஸ்துக்கள் இருவகைப்படும்; ஸ்வரூப நித்யமென்றும், ப்ரவாஹ நித்யமென்றும். எப்போதும் எவ்விதத்தாலும் அழி வில்லாத பொருள்கள் ஸ்வரூப நித்யமெனப்படும். ஆன்மா, மூலப்ரக்ருதி, காலம் முதலானவை இந்த வகுப்பிற் சேர்ந்தவை. இனி ப்ரவாஹ நித்ய வஸ்துக்கள் எவையெனில்; உற்பத்தியையும் விநாசத்தையுமுடையனவாக இருக்கச் செய்தே யும் முன்னிருந்த நாமம் உருவம் லிங்கம் முதலானவற்றின் மாறுபாடின்றிக்கே யிருக்கப்பெற்ற பொருள்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களெனப்படும். பஞ்ச பூதங்களின் விகாரப் பொருள்களாக உலகிற் காணப்படுகின்ற செடி கொடி மரம் பானை துணி முதலான ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரவாஹ நித்யங்களாம். ஒரு பானை உடைந்து போனலும் அதே விதமான பல பானைகளை எஞ்ஞான்றும் காணுநின்ருேம்; ஒரு துணி கிழிந்து போனலும் அதே விதமான பல துணிகளை எந்நாளும் பார்க் கின்ருேம். இங்ஙனே ஒவ்வொரு பொருளின் விஷயத்திலும் கண்டுகொள்ளலாம். இவையெல்லாம் ப்ரவாஹதோ நித்யமெனப்படும்.

—ப்ரஸங்காத் உத்பத்தி விநாசஸ்வரூபத்தின் உபபாதனம்—

அன்றியும், வேதாந்திகளின் மதத்தில் ஒரு வஸ்துவுக்கும் புதிதாக உற்பத் தியும் அழிவும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதில்லை. ஒரு அவஸ்தையிலிருந்து மற்ருே ரவஸ்தைக்கு மாறுவதே உற்பத்தியாகும். அந்த நிலைமையினின்று மற்ருேர் நிலைமைக்கு வருவதே விநாசமாகும்; ஆக ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைக்கும் ஸ்தூலா வஸ்தைக்கும் மாறி மாறி வருவதே உற்பத்தி விநாசங்களாகையாலே இந்தவகை யில் எல்லாப் பொருள்களையும் நித்யங்களென்று கொள்ளக் குறையில்லை. நாராயண னென்பதற்குப் பொருள் அருளிச் செய்யா நின்ற பிள்ளை லோகா சார்யர் (முமுக்ஷுப்படியில்) "நாராயண னென்றது, நாரங்களுக்கு அயந மென்ற படி; நாரங்களாவன நித்ய வஸ்துக்களினுடைய திரள்" என்று பணித்து உடனே அந்த நித்ய வஸ்துக்களை விவரிக்கத் தொடங்கி, "அவையாவன—ஜ்ஞாநாநந்த அமலத்வாதிகளும்.........பெரிய பிராட்டியார்தொடக்கமான நாச்சிமார்களும் நித்ய ஸூரிகளும்....ப்ரக்ருதியும் பத்தாத்மாக்களும் ...அண்டங்களும் அண்டத்துக்குட் பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்" என்று அருளிச் செய்தார். இதனுல் விண்ணுல கிலும் மண்ணுலகிலும் ஒரு பொருளையும் விடாமல் எல்லாமும் நாரமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாகச் சொல்லிற்றுயிற்று. இப்பொருள்களுக் கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவன் நாராயணன்—என்று முடிக்கப்பட்டது.

—நாராயண பதத்தின் தத்புருஷ பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸங்களிரண்டினுலும் தேறின பொருள்—

பகவான் அவ்வப்பொருள்களிலே யிருக்கிருனு? அல்லது அவ்வப்பொருள்கள் பகவானிடத்து இருக்கின்றனவா? என்று பார்க்குமளவில் இரண்டு வகைக்கும்; குறையில்லையென்றே நூற்கள் கூறுகின்றன. எல்லாப்பொருள்களிலும் பகவானுளன் எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்து உள்ளன என்பதே நூற்கொள்கை. பகவானிடத்துள்ள பரத்துவம் ஸௌலப்யம் என்கிற இரண்டு திருக்குணங்களும் மேற்கூறிய இருவகைப் பொருள்களினுலும் விளக்கம் பெற்றனவாகும். எங்ஙனே யென்னில்; எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்தே யுள்ளன வென்னும்போது அவனுடைய பரத்துவம் [மேன்மை] விளங்கிற்ருகும்; எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுளன் என்னும் போது அறப்பெரியனை தான் ஸகல சேதநாசேதனங்களிலும் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு புகுந்திருக்கையாகிற ஸௌலப்யம் [எளிமை] விளங்கிற்ருகும். ஆக நாராயணபதத்தின் பொருள் ஒருவாறு விவரிக்கப் பட்டதாயிற்று.

—நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள விபக்தியினுல் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை காட்டப்படும்விதம்—

இனி நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யென்பர்; அதாவது, நாராயணனுக்கே எல்லா வடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனுக வேணுமென்று கோரப்படுகிற தென்கை. எவ்விதமான கைங்கர்யம் செய்யவேணும்? என்கிற கேள்விக்கு இடமில்லை; ஸகல தேசங்களிலும் ஸகலகாலங்களிலும் ஸகலாவஸ்தைகளிலும் ஸகலவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்தோம். இதனை நம்மாழ்வார் "ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனுய் மன்னி வழு விலாவடிமை செய்ய வேண்டு நாம்" என்கிற பாசுரத்தினுல் தெளிவித்தார். ஆகவே ஸர்வதா ஸர்வத்ர ஸர்வ கைங்கரியங்களுமாம். தத்ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது சதுர்நதி.

—கைங்கர்ய ஸ்வரூபசோதனமும், கைங்கர்யத்தில் இருவகைகளின் நிரூபணமும்—

கைங்கர்யம் செய்வது மனம் மொழி மெய்களாலும் பொருளாலுமாகக் கூடியது. இவற்றுள் மனத்தினுலும் வாக்கினுலும் கைங்கரியம் செய்வதில் அருமையில்லை; உடலைச் சிரமப்படுத்தி அடிமை செய்வதுதான் அரிது; அதுதான் முக்கியமானது. பொருளைச் செலவு செய்து கைங்கரியம் செய்வதுதான் மிகச் சிறந்ததென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும்: அது மிகத்தாழ்ந்ததென்பதை நிரூபிக்கிருேம் காண்மின்: ஒருவன் தவறுசெய்து ராஜ தண்டனைக்கு உட்படுகிருன்; அரசன், ஒரு மாதம் கடுங்காவல், அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் என்று விதித்தால் எப்படிப்பட்ட ஏழையாயிருந்தாலும் சிரமப்பட்டாகிலும் பணத்தைச் செலுத்தப் பார்க்கிருனே யொழிய, தேஹத்தை நலிவுறுத்தக் கூசிச் சிறைவாஸத்திற்கு உடன்படுவதில்லை; இதனுல் அனைவருக்கும் தேஹத்திலே தான் அதிகமான அன்பு என்றும், பொருளில் அவ்வளவு அன்பு கிடையாதென்றும் கண்டுகொள்கிருேமல்லவா? நாம் எதை அதிகமாக அபிமானிக்கிருேமோ அதைச் சிரமப்படுத்திச் செய்யும் கைங்கர்யமே சிறந்ததாகுமென்பதில் தட்டில்லை; ஆகவே, திரவியத்தைக்

கொண்டு செய்யும் பணிவிடையிற் காட்டிலும் உடலைக் கொண்டு செய்யும் பணிவிடையே மிகச் சீரியதென்று தேறுகின்றது. கோவில்களில் எம்பெருமானுக்குத் திருத்தேர்த் திருவிழா நடைபெறுகின்றது; "அன்பர்களே! திருத்தேரை யிழுக்க வாருங்கள்" என்றழைத்தால், பத்தெட்டு ரூபாயைக் கொடுத்துக் கைகூப்பி நிற்கும் அதிகாரிகளே மலிந்துள்ளார்கள். உடலைச் சிரமப்படுத்திக் கைங்கரியம் செய்வோமென்று குதுகலிப்பவர்கள் மிகச்சிலரேயாவர். அத்தகைய கைங்கர்யமே எம்பெருமானுக்குப் பரம ப்ரீதியை விளைக்கும் இங்கு ஒன்று கேட்கலாம்; ஒருவற்குப் பணிவிடை செய்வதென்பது உலகில் கிலேசமாகக் காணப்படுகிறதேயொழிய ஆனந்தமாகக் காணப்படவில்லையே. "ஸேவா ச்வவ்ருத்தி ராக்க்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்" என்று மநுமஹர்ஷியும் கூறியுள்ளார்; இதன் பொருளாவது பணிவிடை செய்வதென்பது நாய்த்தொழிலாதலால் அதனை விட்டு விடவேண்டுமென்பதாம். ஆனந்தமயனான ஆன்மா ஆனந்த ஹேதுவான செயல்களைச் செய்து ஆனந்தப்பட வேண்டியிருக்க, கிலேசத்திற்கே ஹேதுவான பணிவிடையைச் செய்து வருந்தலாமோ வென்பர். இதற்கு ஸமாதானம் கேண்மின்; உலகிற் பணிவிடையில் இரண்டு வகையுண்டு; தேஹபோஷணத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது ஒன்று; அதாவது கூலி வேலை செய்வது. ஆத்மானந்தத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது மற்றொன்று. அதாவது பகவத்பாகவதாசார்ய விஷயத்திற் கைங்கரியஞ் செய்வது. இவ்விரண்டுவகைப் பணிகளையும் கட்கூடாகக் கண்டுவருகிறோம்.

—கைங்கரியம் துக்கரூபமன்று என்பதன் நிரூபணம்—

இவற்றுள் முந்தின பணிவிடையினால் கிலேசம் விளையுமே யல்லது பிந்தின பணிவிடையினால் சிறிதும் கிலேசம் விளையாது; பரமானந்தமே கொந்தளிக்கும். சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும், காமுகன் காமினிக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும் பார்க்கின்றோம். இவை வெகு மகிழ்ச்சியுடன் நடைபெறுகின்றன வென்பதையும் உலகிற் காண்கிறோம். துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டு செல்லும்போது ஒரு மஹர்ஷியின் ஆச்சிரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்தான்; அங்கே சகுந்தலை யென்னும் தெய்வமகளைக் கண்டு காதல் கொண்டான்; அவளோடு ஸம்பாஷிக்கவும் பெற்றான்; அப்போது சொல்லுகிறான்:—"ஸம்வீஜயாமி நளிநீதள தாலவ்ருந்தை:, அங்கே நிதாய கரபோரு! யதா ஸுகம்தே ஸம்வாஹயாமி சரணாவுத பத்மதாம்ரௌ" என்கிறான்; சகுந்தலையின் முகத்தில் வேர்வை நீர் பெருகுவதைக் கண்டு அரசன் பொறுக்கமாட்டிற்றிலனாய்த் தாமரையிலையை விசிறியாகக் கொண்டு விசிறட்டுமா? உன்னுடைய பாத பல்லவங்களை மடியிலே யிட்டுக்கொண்டு நோவு தீர வருடட்டுமா? என்று கேட்கிறான்; கேட்டுக்கொண்டே அப்பணிவிடைகளையும் செய்கிறான். இவனோ சக்கரவர்த்தி: அவளோ ஒரு காட்டுப் பெண்; காதல் விளைந்ததே காரணமாகக் கைங்கர்யம் செய்வதில் அன்பு ததும்பிய குதூஹலம் விளைகின்றது. இதனால் என்ன தெரிந்துகொள்ளுகிறோம்; உகப்பில்லாதவிடத்தில் செய்யநேரும் பணிவிடையே துக்கரூபமானதென்றும். உகப்புள்ளவிடத்தில் செய்ய ப்ராப்தமாகும் கைங்கர்யமானது ஆனந்தமயமாகவே யிருக்குமென்றும் உணருகிறோம்.

—கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணுவது ஸ்வரூபாநுரூபமேயென்று சொல்லித் திருமந்த்ரப் பொருளை நிகமித்தல்—

ஆகவே எம்பெருமானிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும் திருக்குணங்களடியாகவும் உகப்புக்கொண்டவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் ருசித்திருக்குமேயொழிய க்லேசரூபமென்று வெறுக்கத் தக்கதாயிராதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். இவ்விஷயத்தைப் பிள்ளை லோகாசார்யர் எவ்வளவு அழகாகத் தெரிவித்தருளுகிறார் பாருங்கள்—"சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில்; அந்த நியமமில்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமா யிருக்குமிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே" என்பது அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் திவ்யஸூக்தி. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமென்னும் நூலின் முடிவில் ஸ்வாமி ராமாநுஜர்தாமும் அருளிச்செய்த அர்த்தமிது. கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை செய்வது ஸ்வரூபாநுரூபமே யாதலால் *நாராயணாய வென்பதால் அது செல்லப்படுவதில் குறையொன்று மில்லை யென்க. ஆக இவ்வளவாலும் திருமந்திரப் பொருள் விளக்கப்பட்டதாயிற்று. ... (*)

திருமந்த்ரத்தின் ஸாரார்த்தநிரூபணம் முற்றிற்று.

முமுக்ஷுப்படி - த்வயத்தின் ஸாரார்த்த நிரூபணம்

—த்வயமந்த்ரத்தின் ஏற்றத்தை விரியவுரைத்தல்—

நமது ஸம்பிரதாயத்தில் திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் த்வயத்திற்கே ஏற்றமதிகம். திருமந்திரத்திற்கு மந்த்ரராஜமென்று பெயர்; த்வயத்திற்கு மந்த்ர ரத்னமென்று பெயர். ராஜாவும் விரும்பக்கூடிய வஸ்து ரத்னமாதலால் ரத்னமென்று திருப்பெயர்பெற்ற த்வயமே சிறந்ததாகும். மூன்று ரத்தனங்கள் பிரஸித்தமாக வழங்கப்பெறுகின்றன. பராசரமுனி பணித்த விஷ்ணுபுராணம் புராண ரத்ன மென்றே ப்ரஸித்திபெற்றது. ஆளவந்தார் "ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராண ரத்தம் தஸ்மை நமோ முனிவராய பராசராய" என்றருளிச் செய்தது காண்க. அவ்வாசிரியரருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரமானது ஸ்தோத்ரரத்னமென்றே புகழ்பெற்றொளிர்கின்றது. த்வயமந்த்ரம் மந்த்ரரத்னமென்று வழங்கப்பெறுகின்றதென்று சொன்னோம். எறும்பியப்பா பணித்த மணவாள மாமுனிகளின் திநசர்யையில் "மந்த்ரரத்நாநுஸந்தாநஸந்தத ஸ்புரிதாதரம், ததர்த்ததத்வநித்யாநஸந்நத்தபுலகோத்கமம்" என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க. திருமந்த்ராநுஸந்தானத்திற்குக் காலநியதியுண்டு; த்வயாநுஸந்தானத்திற்கு அஃது இல்லை. சரணாகதி கத்யத்தில் "த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" என்று எம்பெருமானார்க்கு அழகிய மணவாளன் இட்டருளின கட்டளை. நம் பூர்வாசாரியர்கள் அந்தோவாஸிகளையும் அந்தரங்கர்களையும் ஆசீர்வதிக்கவேண்டுமிடத்து "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைகநிரதராவீர்" என்று ஆசீர்வதிப்பர்களென்று ப்ரஸித்தம். திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் சரமச்லோகத்திற் காட்டிலும் த்வயம் மிகச் சிறந்ததென்பதை யாவரும் எளிதாகவறியலாம். எங்ஙனேயென்னில்; "இதிலே ஸ்ரீ ஸம்பந்த மநுஸந்தேயம்" என்று பிள்ளை யுலகாசிரியரருளிச் செய்தபடியே திருமந்திரத்தில் பிராட்டி ஸம்பந்தம் ஆர்த்தமாகக் கிடைப்பதேயன்றி ஸ்பஷ்டமாகவில்லை,

சரமச்லோகத்தில் பிராட்டியின் ப்ரஸ்தாவமேயில்லை. இவை போலன்றிக்கே த்வயத்தின் தொடக்கத்திலும் உத்தர கண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் ஸுஸ்பஷ்டமாக விளங்காநிற்பது ஒருவிசேஷம். அவ்விரண்டு ரஹஸ்யங்களிலும் திருவடிகளின் ப்ரஸ்தாவமேயில்லாமை பெரியகுறை; அக்குறையும் தீர இங்கு திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் காட்டிக்கொடுத்தது மற்றொரு விசேஷம். ஆகப் பல படிகளால் த்வயத்தின் சிறப்பை அறிவித்தோமானோம்.

—வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களை நிருபித்தல்—

ஸ்ரீ வைஷ்ணவனுயிருப்பானொருவனுக்கு த்வயரஹஸ்யம் மிகவும் உபாதேயம், இந்த ப்ரஸங்கத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களானவற்றை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதும் முக்கியமாகும். பத்து விஷயங்கள் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களாம். அவை யாவன:-*பிதரம் மாதரம் தாராந்* இத்யாதிப்படியே பாஹ்ய விஷய ஸங்கங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை. (2) வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி நிருபாதிகரக்ஷகனை ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுதல். (3) பேறு கனத்திருப்பதையும் அதற்குரிய உபாயம் நம்பக்கலில் இல்லாமையையும் நாம் செய்யும் பாபங்கள் அளவு கடந்திருப்பதையும் நோக்கித் தளும்பாமல் பலன் தப்பாது கைபுகும் என்று விச்வஸித்திருக்கை. (4) இப்படி விச்வஸித்து 'பேறு ஸித்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று ஆறியிராமல் *தாவியையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங் குறுகாதோ* என்கிறபடியே க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகை. (5) பரமபதத்திலே போய் பகவதநுபவ கைங்கரியங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நடவா நிற்கச் செய்தேயும் இந்த வுடம்போடிருக்கும் வரை திவ்யதேசங்களிலே *கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லை'யென்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனாய் அந்த திவ்ய தேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாண குணாநுபவம், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேப விஷயமாம்படி யிருக்கை. (6) கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போல இந்த தாமஸ விபூதியிலே இப்படியும் சில மஹான்கள் உண்டாவதே! என்று அவர்களது வைபவத்தை யறிந்து உகந்திருக்கை. (7) இதர மந்த்ரங்களின் அருகே மறந்தும் செல்லாமல், த்யாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிவிக்கும் திருமந்திரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை. (8) கீழ்ச் சொன்னவற்றை யெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்யன் விஷயத்தில் பக்தி அதிசயித்திருக்கை. (9) நித்ய ஸம்ஸாரியான தன்னை நித்ய ஸூரிகளனுபவிக்கும் பேற்றுக்கு உரியனாம்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப் போலே திருத்தின அந்த ஆசார்யனிடத்திலும் இடையறாது நன்றி பாராட்டுதல். (10) தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குவதற்காகவும் கீழ்ச் சொன்னவை தனக்கு வளர்ந்து செல்லுகைக்காகவும் ஜ்ஞாந பக்தி விரக்தி சாந்தி ஸம்பந்நனாய் பரமஸாத்விகனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடே ஸஹவாஸம்பண்ணுகை-ஆக இவை யித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள் என்றுணர்க.

—த்வயத்தின் பொருளின் மேன்மையை விரிவாக விளக்குதல்—

இனி த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அதிசயத்தையறிவிப்போம். ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் இன்னது சொல்லுகிறது. திருமந்திரத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது. சரம ச்லோகத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது என்று தெரிந்து கொண்டு பிறகு த்வயத்திற் சொல்லுகிறது இன்னது என்று தெரிந்துகொண்டால் நலமாகும். ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் சேதநனுடைய விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு, விசிஷ்ட வேஷமாவது தேஹவிசிஷ்டவேஷம். ப்ராஹ்மணாதி வர்ண தர்மங்களைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மசர்யாதி ஆச்ரமதர்மங்களைப் பற்றியும் பேசுவதே ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் விஷயமாகையாலும் அந்த வர்ணாச்ரமங்கள் தேஹத்தைப் பற்றி நிற்கையாலும் ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேறுகிற அர்த்தமாவது—ஸாதநாநுஷ்டானத்திற்கு யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்பதாம். திருமந்திரத்திற்கு சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. (அதாவது, சுத்த ஆத்மவஸ்துவிலே நோக்கு என்றபடி.) திருமந்திரமானது ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான தன்மையைத் தெரிவிப்பதேயன்றி ஜாத்யாச்ரம ஸம்பந்தியான விஷயமொன்றையும் தெரிவிப்பதல்லாமையாலே திருமந்திரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை, அப்படிப்பட்ட திருமந்திரத்தில் இவன் தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே அந்த ஈச்வரனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது, நம:பதார்த்தப்ராதாந்யத்தையிட்டு இங்ஙனே சொல்லுகிறதென்க. ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்திலே நோக்கான சரம ச்லோகத்தில் இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டுத் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது. இனி, ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்திலோ வென்னில், விசேஷண பூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது. பேறுபெறுவதற்கு தேஹமும் வேணும், ஆத்மாவும் வேணும், ஈச்வரனும் வேணும், பிராட்டியும் வேணும்; முக்கியமாக வேண்டுவது பிராட்டியாகையாலே அவளாலே புருஷார்த்தலாபமென்று தெரிவிக்கிற த்வயம் மிகச் சிறந்தது என்றதாயிற்று. உபாயம் எம்பெருமானாயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாப மென்றால் என்ன அர்த்தம்? என்னில், இவனுடைய குற்றங்களைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானாலொழிய எம்பெருமான் இவனுக்குக் காரியம் செய்யானென்பதே தேறின தாற்பரியம்.

—த்வயாதிகாரியின் அருமையும், த்வயத்தின் திரண்டபொருளும்—

ஸித்தோபாயவரணத்தைக் கூறுமதானத்வயமென்னும் ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது. ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமாகிற இரண்டுமுடையவனே த்வயத்திற்கு அதிகாரியாவான். ஆகிஞ்சன்யமாவது—*நோற்ற நோன்பிலேன்* என்கிறபடியே ஒருவிதமான கைம்முதலுமில்லாமை; அநந்யகதித்வ

மாவது—*புகலொன்றில்லாவடியேன்* *களைகண் மற்றிலேன்* என்கிறபடியே வேறு ரக்ஷகனை நெஞ்சிலும் நினையாமை; ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப்பெற்ற அதிகாரியே த்வயாதிகாரியாவான். இரண்டு கூறுக [கண்டங்களாக] இருக்கின்ற இந்த த்வயத்தில் முதற்கண்டத்தினுல்—பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. ஸ்ரீமத் என்பதனுல் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறது; [நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே] என்பதனுல் எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது உத்தரகண்டத்தாலே, பெரிய பிராட்டியாரும் எம்பெருமானுமான சேர்த்தியிலே கைங்கரியம் பண்ணவேணுமென்கிற பிரார்த்தனை காட்டப்படுகிறது. [ஸ்ரீமதே] என்று பிராட்டியு மவனுமான சேர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தியானது. கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையைக் காட்டும். நமஸ்ஸு கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தியைக் காட்டும்; இது சுருக்கமான நிர்வாஹம். இனி விவரித்துக் காட்டுவோம்.

—த்வயத்தின் பிரதிபதார்த்த விவரணங் காட்டுதல்—

இனி, பிரதிபதார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதலியவைகளும் பொருளானுலும் இங்கே இச் சொல் பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிரா நின்றது. *ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா:* என்கிற ப்ரமாண வசனம் காண்க. "ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே" என்றுர் ஆளவந்தாரும். இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது, *ச்ரீஞ்—ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தியால் நிஷ்பந்நமாகும். ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ; (இது கர்மணி வ்யுத்பத்தி) ச்ரயதே இதி ஸ்ரீ; (இது கர்த்தரி வ்யுத்பத்தி) கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படா நின்றுள் என்று பொருள்படுகின்றது. ஸகல சேதநர்கட்கும் இவளைப்பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கு மென்றவாறு. கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ஈச்வரனை இவள் ஸேவியா நின்றுளென்று பொருள்படுகிறது. இவள் தனக்கும் ஈச்வரனைப்பற்றியே தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமா யிருக்குமென்றவாறு. ஸகல சேதந விஷயத்தில் சேஷித்வத்தையும் ஸர்வேச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவள் என்று ஸ்ரீ சப்தார்த்தம் தேறிற்றுயிற்று.

எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டானுப் போலே இவளுக்குப் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது. உபாய வஸ்துவில் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மையையிட்டு இவளுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பக்ஷம் சேராது. இதை நாம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸார நிதி. ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸுதா நிதி முதலிய பல நூல்களிலே பரக்க உபபாதித்தோம். வேதாந்தவாசிரியரும் ரஹஸ்யரத்நாவளி முதலிய ரஹஸ்யங்களிலும் சதுச்ச்லோகீபாஷ்யத்திலும் சரணுகதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் "பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் மட்டுமே யுள்ளது. எம்பெருமான்தான் பலப்ரதன்" என்பதைப் பன்னிப்பன்னிப் பேசியுள்ளார்,

—பிராட்டியின் புருஷகாரத்வத்தின் ஆவச்யகத்வமுணர்த்துதல்—

எம்பெருமானுடைய நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச் சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிட வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்னில்; குளிர்ந்த ஜலத்திலுங் கூடக் கொடிதான நெருப்பு [படபாக்நி] கிளருமாபோலே, ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத்தானவன் திருவுள்ளத்திலே சேதனன் அளவுகடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பதுமுண்டே; அங்ஙனே சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப்பிராட்டிக்காக. இவன் தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச் சீற்றத்தையாற்றி தயையையுண்டாக்குவள். ஆகையாலே ஸம்பந்த வுணர்ச்சியுள்ளவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமேயென்க. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோவென்னில், *அகில ஜகந்மாதரம்* என்கிறபடியே சேதநர்கட்கு இவள் மாதாவாய். அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய வருத்தம் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதேயிருக்கிற வொரு தன்மையும், எம்பெருமானுக்குப் பத்நியாய் *பித்தர் பனிமலர் மேல் பாவைக்கு* என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கிற வொரு தன்மையும் உடையளாகையாலே ஒருவகையாலும் விபலமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகில் புருஷகாரம் செய்பவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; எவர் விஷயத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்கவேண்டியது ஒன்று; யாரிடத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவரிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றிபெற்றே தீரும்படியான வால்லப்ய மிருக்க வேண்டியது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் பிராட்டியிடத்தே புஷ்கலமென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

—ப்ரஸங்காத் பிராட்டியின் திருவாக்கின் வெற்றியை நிரூபித்தல்—

இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான்; ஈச்வரனே கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை நிறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் பிராட்டிதான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னில்; இது இவளுடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆக்ஷேபமாகும். இவள் சிறையிருந்த காலத்தில் இவளைப் பத்துமாதம் இடைவிடாது படாத பாடுகளும் படுத்தின ராக்ஷஸிகளின் கொடுமையை மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அனுமான் "பெருமாள் வெற்றி பெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம்" என்று ஆறியிருந்து, ராவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து "இவ்வரக்கிகளின் அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைத்திருக்குமெனக்கு இடமளிக்கவேணும்' என்று (பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவிலே, சொல்லிறுங்கனுன அவ்வனுமானையுமுட்பட இவள் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீ ராமாயணப் பிரஸித்தம். [*பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா* இத்யாதி] அப்படிப்பட்டவிவள் *அல்லி மலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்மான்* என்கிறபடியே தன் போக்யதையிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவனாய், *நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேக* என்கிறபடியே 'மாயாமிருகத்தின் பின்னே போ' என்றாலும் விளைவதறியாதே அதின் பின்னே தொடர்ந்து போமவனாய்

இப்படி தனக்கு விதேயனாய் ரஸிகனாயிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்லளென்பது சொல்லவேணுமோ?

—பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமத் பதார்த்த நிரூபணம்—

ஸ்ரீமத் என்கிற பதத்தில் ப்ரக்ருதியான ஸ்ரீ என்பதன் பொருள் விவரிக்கப் பட்டது கீழே; அதன்மேல் ஏறிக்கிடக்கும் மதுப்பென்கிற பிரத்யயத்தின் பொருள் கேண்மின். 'எப்போதும் கூடியிருத்தல்' என்னும் பொருளில் 'மதுப்பு' வந்திருப்பதாகக் கொள்க. "நித்யயோகே மதுப்" என்பது வியாகரணம். இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டென்பது தேறும். இந்த நித்யயோகம் எப்படிப் பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக் கடவது; ஞானம், ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகங் களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும் நிரூபகமாகையாலே இவளோடே கூடியே ஈச்வர வஸ்துவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க. இவளுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்யயோகமுண்டு; அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லவனான ஈச்வர னுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் சேதனர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லா மையையுங் கண்டு "ஐயோ என்னாகுமோ!" என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகலமாட்டாள். இப்படி இவளிருந்து நோக்கு கையாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதநன் அஞ்சவேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை. அன்றியும், பிராட்டி எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியே யிருக்கின்றாளென்று தெரிந்துகொள்ளுமளவில், எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கலாம் என்பது தேறிற்றாகும். 'புருஷகாரம் செய்பவள் அருகே யிருக்குங் காலம் பார்த்து ஆச்ரயிக்கவேணும்' என்று ஸமய ப்ரதீக்ஷை வேண்டியதில்லை; ஆச்ரயிக்க வேணுமென்கிற ருசி பிறக்கவேண்டுவ தத்தனையே. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதே யென்பதை விபவாவதார காலத்துச் செய்தியாலும் தெரிந்துகொள்ளலாம்; ராமாவதாரத்தில், அளவு கடந்த அபராதத்தைச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திற்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ண வேண்டின காகம் க்ருபைக்கு இலக்காய்த் தலைபெற்றுப்போனது பிராட்டியின் ஸந்நிதியினாலேயாம். அவ்வளவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடிந்துபோனது இவளு டைய ஸந்நிதியில்லாமையினாலேயாம். ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாகிற ப்ரபத்தி காகத்தினிடத்திற்போல *சசால சாபஞ்ச முமோச வீர: *என்னப்பட்ட இராவண னிடத்திலுமுண்டே; அப்போது பிராட்டி அருகேயிருந்தால் காகம்போலே அவ னும் பிழைத்திருக்க நேருமே. ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் சொன்னோம்.

—த்வயபூர்வகண்டத்தில் நாராயண பதார்த்த விவரணம்—

இனி நாராயண பதார்த்தம் கேண்மின். 'நாராயணன்' என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உண்டு; ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பாநுகுணமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஜ்ஞானம் சக்தி ஆகிற இத்திருக்குணங்களை யுடையவன் என்கிற பொருள் கொள்ளக்கடவது. ஏனெனில், ஆச்ரயிக்க ருசியுடைய சேதநன் அநாதி காலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீற்றங்கொண்டு 'இவனை

அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமானது, உபதேசத்தாலும் அழகாலும் வசீகரித்துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகாரபலத்தாலே தலைமடிந்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின் கீழ்த் தலையெடுக்கப் பெருமலிருந்த கஷ்டம் தீர்ந்து தலையெடுக்குமவையான குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணும்.

—நாராயண பதார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட திருக்குணங்களின் உபயோக விவரணம்—

இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்னவெனில்; ஆச்ரயிக்க வந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு **வாத்ஸல்யம்;** வாத்ஸல்யமாவது கன்றினிடத்திலே பசு இருக்குமிருப்பு; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை போக்யமாகத் தொள்ளுகையும் பாலைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங் கொண்டு நோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆச்ரிதருடைய தோஷத்தை [*என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்* என்கிறபடியே] போக்யமாகக் கொண்டு *பாலேபோல் சீர்* என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து. *ந த்யஜேயம் கதஞ்சந* என்று ஒருநிலை நின்று ரக்ஷித்தருள்வன். ஆகவே இந்த வாத்ஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக் கண்டு அஞ்சாமைக்குடலாகும். 'நமது காரியம் செய்வனே மாட்டானே வென்று சங்கியாமல் 'அவசியம் காரியஞ் செய்வன்' என்று நம்பியிருப்பதற்குறுப்பு **ஸ்வாமித்வம்;** உடைமையை யுடையவனு யிருக்கை தான் ஸ்வாமித்வமென்பது, சேதநன் விமுகனை தசையிலும் விடாமல் நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான உறவு முறையாம். ஆகவே இழவுபேறுகள் தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது, எம்பெருமான் நம் காரியத்தைச் செய்தே தீருவனென்று துணிகைக்கு உடலாம். உபய விபூதிக்கும் கடவனுயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசகமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு (சேதநன் தன் தாழ்வையநுஸந்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு **ஸௌசீல்யம்.** எல்லாரோடு மொக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையே ஸௌசீல்யமாதலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின் வாங்காமைக்கு உடலாம். அதீந்த்ரியன் [அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவன்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு **ஸௌலப்யம்.** தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்குவதே யன்றோ ஸௌலப்யமாவது. *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கிறபடியே ப்ராப்தியின் விரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனை தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு **ஜ்ஞாந சக்திகள்,** இந்த சேதநன் கீழ்நின்றநிலையையும் மேல் போக்கடியையும் எம்பெருமானறிந்து கொள்ளுகைக்கு ஜ்ஞானம் உறுப்பு; அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள் உடலாம்.

—விசேஷித்து ஸௌலப்ய குணத்தின் விவரணம்—

கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌலப்யம் மிக முக்கியமானது; அந்த ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லை நிலம் எதுவென்றால் *தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுரு வந்தானே* என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் திருமேனியாகக் கொண்டு நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம். அர்ச்சாவதார

மானது தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பரவ்யூஹங்கள் போலல்லாமலும், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி போன விபவாவதாரங்கள் போலுமல்லாமலும் அணித்தாகி ஸதா ஸந்நிதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணாலே காணலாம்படி யிருக்கும்; ஆனது பற்றியே ஆழ்வார்கள் அர்ச்சாஸ்தலங்களையே தங்களுடைய பிரபத்திக்கு இலக்காக்கினர்கள். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (6-10-10)* அகிலகில்லேனிறையுமென்று* என்கிற பாசுரத்தினல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்யுமிடத்து த்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டே செய்தாரென்பது அப்பாசுரத்தினல் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. எங்ஙனேயென்னில்; *அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா!* என்பதனல் ஸ்ரீமத்பதார்த்தாநுஸந்தானம். *நிகரில் புகழாயென்று தொடங்கி *திருவேங்கடத்தானே* என்னுமளவும் நாராயண பதார்த்தத்தின் அநுஸந்தானம், (எவ்வாறென்னில்;) நாராயண பதத்திற்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஞானம் சக்தி என்னும் ஆறு குணங்களுடைமையே அர்த்தமாதலால், நிகரில் புகழாய் என்று வாத்ஸல்யம். உலகம் மூன்றுடையாய் என்று ஸ்வாமித்வம். என்னையாள்வானே என்று ஸௌசீல்யம். திருவேங்கடத்தானே யென்று ஸௌலப்யம். சக்திமான்களான அமரர்களும் ஜ்ஞானவான்களான முனிவர்களும் வந்து தொழுகிருர்களென்று தெரிவிக்குமதான *நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பு மென்கிற விசேஷணத்தினல் ஜ்ஞான சக்திகள். *புகலொன்றில்லா வடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்கிற ஈற்றடியினல் *சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே* என்பதன் அநுஸந்தானம்—என்று சுருக்கமாக அநுஸந்திப்பது.

—சரணசப்தார்த்தமும் த்விவசனத்தின் பொருட் சுவையும்—

இனி 'சரணௌ' என்கிற பதத்திற்கு 'திருவடிகளை' என்று பொருள். இது த்விவசநாந்த பதமாகையாவே இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லிற்றுகிறது; இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற வித்தால் *இணைத்தாமரை யடியெம்பிரான்* என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்குபடச் சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகு சொல்லப்படுகிறது, அதுவன்றியும் உபாயபூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்; ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் ஜாத்யேகவசநமென்றுகொண்டு பல பொருள்கள் (பஹுத்வம்) பொருளாகவுங் கூடும்; பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' 'ஆத்மநி பஹுவசநம்' என்கிற முறைகளாலே ஒரு வ்யக்தியே பொருளாகவுங் கூடும். த்விவசநமோ வென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு இடந்தரமாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமளவில் ஸஹாயாந்தரத்தை அபேக்ஷியாமையாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீமந் நாராரணனைப் பற்றுகிறேனென்னுமல் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு உற்றதான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ள தென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும், ரக்ஷகனுகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுங்கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிடமாட்டா; *வண்புகழ் நாரணன்

திண்கழல்* (திருவாய்மொழி) என்கிற படியே பற்றினாரை ஒருகாலும் நழுவவிடாத திண்மையையுடைத்தாயிருக்கும். *அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்* என்று நின்றார்களன்றோ திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச் சிறப்பு இருப்பதுந் தவிர, இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும் திருவடிகளிலே யிழிகை ப்ராப்தம். ஸ்தநந்தய ப்ரஜையானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க விழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம். திருவடிகளைச் சொன்னது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயண பதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய் *பல பல நாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலனையுங் கூடத் திருத்தி *சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட்பா லடைந்த* என்கிறபடியே சேர்த்துக் கொள்ளுமியல்வினதான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறதென்க.

—'சரணம்' என்ற பதத்தின் பொருள் விளக்கம்—

த்வயத்தில் இரண்டாவது பதம் 'சரணம்' என்பது. இஷ்டத்தைப் பெறுவிக்கைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன் பொருளாம். அவித்யை யென்ன, அதடியாக வரும் ராகத்வேஷங்களென்ன, புண்ய பாப ரூப கருமங்களென்ன அவற்றின் பயனான தேவாதி சரீரங்களென்ன, பலவகைப்பட்ட துக்க பரம்பரைகளென்ன — ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும் பரம பதத்தை ப்ராபிக்கையும் பரம புருஷனைக் காண்கையும் குணநுபவ கைங்கரியங்களுமாகிய இவை இஷ்டங்களாம். ஆக இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுவிக்கைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றதாயிற்று. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொல்லுகிற வித்தால் உபேயமானது தானே உபாயமென்பது சொல்லிற்றாயிற்று. உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறுமா யிருக்கிறபடி கிடையாதென்க. ஆனால் உபேயமானதுதன்னையே உபாயமாக்குகிறது ஏனெனில்; அகிஞ்சநனாய் அநந்ய கதியாயிருக்கிற விவன் தன் செயல்மாட்சியாலே [அதாவது வேறொன்றும் செய்யமாட்டாமையாலே] உபேயமானதுதன்னையே உபாய மாக்குகிறானித்தனை. உலகில், போக்யமான பாலையே மருந்தாக்கும்படியாக நேர்ந்துவிடுகிற தன்றோ. அதுபோல வென்று கொள்க. உபேயமான வஸ்துவையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபேயம்வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணமான வுபாயம் இது என்றதாயிற்று.

—'ப்ரபத்யே' என்றதன் பொருள் விளக்கம்—

இனி ப்ரபத்யே என்றது பற்றுகிறேனென்றபடி, ரக்ஷித்தருள வேணுமென்று வாயினால் பிரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், கைகூப்புதல் நமஸ்கரித்தல் முதலியவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலன் ஸித்திக்கக் குறையில்லை; ஆனாலும், *தத்வஜ்ஞாநாத் முக்தி:* என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷமென்கையாலே இங்கு மாநஸமான பற்றுதலே சொல்லிற்றாகக் கடவது. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இசைகையாகிற ஒரு அத்யவஸாயமே இந்த ஞானமாம்,

மாநஸிகம் மாத்திரமே போதுமோ? *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினுலும் தேவபிரானையே.... அடைந்த *என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள் மூன்றுலும் ஸ்வீகரிக்க வேண்டாவோ வென்னில், இம்மூன்றும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏனென்னில், பற்றப்படுகிற ஈச்வரனே பலன் ஸித்திக்கைக்கு உபாயமாகையாலும், மனமொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயம்போல் தோற்றிக் கழிந்து போமதொழிய ஸாக்ஷாத் உபாயமல்லாமையாலும், பலன் ஸித்திப்பதற்கு அத்யவஸாயரூபமான ஸ்வீகாரமொன்றுமே போதுமானது. *நின்னடியிணை யடைந்தேன்* அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்றுப்போல இறந்தகாலமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே [ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்] என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில், ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கிறவிவன் ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே ப்ரபத்தி யொழிய அதுக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலும், அது தான் ஒருகால் செய்தற்றபின்பு மீண்டுமீண்டும் செய்யலாகாமையாலும் முந்துற்றப்ரபத்தியை அநுஸந்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறபடி. ஆக, பூர்வவாக்யத்தின் அர்த்தம் சொல்லிற்றுயிற்று.

—த்வயத்தில் உத்தரவாக்கியத்தின் திரண்ட பொருள்—

இனி உத்தரவாக்கியத்தின் பொருள் சொல்லுகிறோம். ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனது திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திப்பதே இதற்குத் திரண்ட பொருள். பூர்வ வாக்கியத்தில் உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணி இப்போது உபேயம் சொல்லுகிறவிதனுல் என்ன தேறுகிறதென்னில்; பூர்வ வாக்கியத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாதனம் ஸகல பலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் வேறொரு பலனுக்காகவன்று, பகவத் கைங்கர்ய ஸித்திக்காகவே என்றதாகத் தேறுகின்றது. மற்ற பலன்களை விட்டு இந்தப் பலனை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென்னென்னில்; உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக கர்மஜ்ஞான பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டு சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினுப் போலே உபேய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு சரமமான உபேயத்தை [பகவத்கைங்கர்யத்தை] வேண்டுவது ப்ராப்தமேயன்றே. *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறிதி* என்கிறபடியே நினைவறியுமவனை எம்பெருமான் பக்கலிலே பிரார்த்தனை வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞனை அவன் இவனது நினைவை அறியமாட்டானோ வென்னில், நெடுங்காலமாக இதர பலன்களில் நசையாகிற நோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில் நசையற்றுக்கிடந்தவன், இதிலே ருசிபிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷித்தால் ரோகத்தாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த குழந்தை, ரோகம் தீர்ந்து பசி விளைந்து சோறு வேணுமென்றபேக்ஷிக்குமளவில், அதுகேட்டுப் பெற்ற தாய் உகக்குமாபோலே எம்பெருமானுமுகப்பன் என்று கொள்க.

—ஸ்ரீமதே என்றதன் பொருள் விவரணம்—

இனி ஸ்ரீமதே என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் கேண்மின். ஸ்ரீசப்தத்திற்குப் பூர்வவாக்கியத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வ்யுத்பத்திகளும் அர்த்தமும் மதுப்புக்கு அர்த்தமான நித்யோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆகவே ஸ்ரீமதே என்பதற்கு பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனுக்கு என்று பொருளாம். பிராட்டியின் நித்யயோகமானது இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்கு மிருப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக்கொள்ளவேணும். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமளவில் அவள் புருஷகாரமாயிருப்பள்; அவன் சேதநர்களுக்கு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய் ப்ராப்யனுமளவில் தானும் அவனைப்போலவே கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திநியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யையாயும், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்றுபத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்குமவளாயுமிருப்பள். ஆகவே, பூர்வ வாக்கியத்தில் சொன்ன நித்யயோகம் புருஷகாரத்வோபயுக்த மென்றும், இப்போது உத்தரவாக்கியத்தில் சொல்லுகிற நித்யயோகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநி யாகைக்காகவும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்றுபத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்ததென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்திரத்திலே 'நாராயணாய' என்று சொல்லிற்று. நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாக வேணும் என்கிற இவ்வளவொழிய, அடிமை கொள்ளுமவன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப்பவனாக வேணுமென்றும், அடிமை செய்யுமவன் மமகார மற்றவனாக வேணுமென்றும் அங்கு ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்றில்லையே; அவையிரண்டும் இங்கே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத்தில் உத்தர பதத்திற்கு இவ் வுத்தரவாக்கியம் விவரணமா யிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது.

—த்வயத்தில் 'நாராயணாய' என்றதன் பொருள் விவரணம்—

இனி 'நாராயணாய' என்கிற பதத்தின் பொருள் கேண்மின். நாராயணத்வமாவது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே இப்பொருள் தான் இங்குப்பொருந்தும். கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயன்றோ [சேஷி—ப்ராப்தனான ஸ்வாமி.] கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்கர்யத்துக்கு முன்னடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் சொல்லுமானாலும் இவ்விடத்தில் சேஷித்வமென்கிற குணத்திலே முக்கியமான நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். ஏனென்னில், இங்குச் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே. அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அதுபோலல்லாமல் விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றோ இவனுக்கு ரஸிப்பது; ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்கை நன்று. நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தியானது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. சேஷத்வஜ்ஞாநகார்யமான உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றதென்கை மிகவும் உசிதம். சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்த சேஷத்வமானது கைங்கர்ய மில்லாத

போது ஸத்தை பெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்கும். நித்யமாயிருக்குமாகில் பிரார்த்திக்க வேணுமோ வென்னில், ப்ரார்த்தநா விசேஷமில்லாத போது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலே அதை நித்தியமாகப் பிரார்த்தித்தே பெறவேணும். குருஷ்வ மாமநுசரம். என்றது காண்க.

—த்வயத்தின் முடிவிலுள்ள நமஸ்ஸின் பொருள்—

இனி நம: என்னும் பதத்தின் பொருள். நமச் சப்தமானது பொதுவாக அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்திரத்தில் நடுவிலுள்ள நமச் சப்தம் போலே ஸ்வரூபவிரோதி உபாய விரோதி உபேய விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதா யிருந்ததேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்யப் பிரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாக வுள்ளதாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய உகப்புக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அங்ஙனம் நினைத்துப் பண்ணலாகாது. "பகவந் முகவிகாஸஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம்" என்கின்ற பிரதிபத்தியே நடக்கக்கடவது. இதில், தான் போக்தா என்கிற பிரதிபத்தியும், போகம் தன்னுடையது என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாகும். ஆக, இரண்டு கண்டமான த்வயத்தின் பொருள் தேறினதாவது, புருஷகார பூதையான பிராட்டியும், அவளுடைய நித்தியஸாஹித்யமும் அவளாலே தலையெடுக்கும்படி செய்யப்பட்ட வாத்ஸல்யாதி குண பூர்த்தியும் அந்த குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமும், குணங்களோடும் விக்ரஹத்தோடுங் கூடின வஸ்துவின் உபாயத்துவமும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரமும் பூர்வ கண்டத்தால் சொல்லிற்று. அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்திற்குப் பலனாக கைங்கர்யத்திற்கு விஷயம் திவ்யதம்பதிகளாகிற மிதுனமென்பதும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வசேஷித்வமும், அவ்விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தின் விரோதி நிவ்ருத்தியும் உத்தரகண்டத்தால் சொல்லிற்று. இதுவே த்வயத்தின் ஸாரமான பொருள். ... ... *

முமுக்ஷுப்படி த்வயத்தின் ஸாரார்த்த நிரூபணம் முற்றிற்று.

முமுக்ஷுப்படி சரமச்லோகத்தின் ஸாரார்த்தம்

த்வய சரமச்லோகங்களின் பௌர்வாபர்ய விசாரம்

முமுக்ஷுக்களுக்கு அறியவேண்டியவையான மூன்று ரஹஸ்யங்களுள் திருமந்திரம் த்வயம் ஆகிற இரண்டு ரஹஸ்யங்களின் ஸாரார்த்தங்களை அநுபவித்தாயிற்று கீழ். இப்போது சரமச்லோகார்த்தத்தை யனுபவிப்போம். த்வயம் சரமச்லோகம் என்கிற இரண்டு ரஹஸ்யங்களின் பௌர்வாபர்யத்தில் மதபேதமுண்டு. திருமந்த்ரத்திற்கடுத்தபடி சரமச் லோகத்தை விவரிப்பது ஒரு ப்ரகாரம். த்வயத்திற்குப் பிறகு அதனை விவரிப்பது மற்றொரு. ப்ரகாரம். ஆசாரியர்களுக்கு இவ்விரண்டுபடியும் ஸம்மதமே. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் மூன்றுவது பிரகரணத்தில் "இவற்றுக்கு மந்த்ரவித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி" என்றொரு சூர்ணையுள்ளது. இதில் ரஹஸ்யத்ரயமும் விலக்ஷன சப்தத்தாலே காட்டப்

பட்டுள்ளது. மந்த்ரம், விதி, அநுஸந்தானம் என்ற மூன்றோடும் ரஹஸ்ய பதத்தைச் சேர்த்தால், மந்த்ர ரஹஸ்யம், விதிரஹஸ்யம், அநுஸந்தான ரஹஸ்யம் என்றதாகத் தேறும். திருவஷ்டா க்ஷரத்திற்கு மேற்பட்ட மந்த்ர மில்லாமையாலே அதற்கு மந்த்ர ரஹஸ்யமென்று பெயர்; த்வயத்திற்கு அநுஸந்தாநரஹஸ்யமென்று பெயர். ஸித்தோபாயவரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே சரமச்லோகத்திற்கு விதிர்ஹஸ்யமென்று பெயர். ஸாரஜ்ஞராலே ஸதா அநுஸந்தானம் பண்ணப்படும தான த்வயத்திற்கு அநுஸந்தான ரஹஸ்யமென்கிற பெயர் பொருத்தமானது. ஸித்தோபாய வரணத்தை அநுஷ்டான முகத்தாலே காட்டிற்று த்வயரஹஸ்யம். அது தன்னை விதிமுகத்தாலே காட்டுகிறது சமரச்லோக ரஹஸ்யம்.

—சரமச்லோகங்கள் மூன்றென்று மூதலித்தல்—

ஸம்ப்ரதாயத்தில் வராஹ சரமச்லோகமென்றும் ஸ்ரீ ராம சரமச்லோக மென்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரமச்லோக மென்றும் மூன்று சரமச்லோகங்கள் ப்ரஸித்தமாக உண்டு *ஸ்திதே மநஸி ஸு ஸ்வஸ்தே... அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்.* என்பது வராஹ சரமச்லோகம். *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய...ஏதத் வ்ரதம் மம* என்பது ஸ்ரீ ராம சரமச்லோகம். *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ. அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச:* என்கிற விது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணசரமச்லோகம். இவை முறையே பூமிப்பிராட்டியை நோக்கியும், கடற்கரையிலே விபீஷணாழ்வானை நோக்கியும், திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனை நோக்கியும் அருளிச் செய்யப்பட்டவை.

—சரமச்லோக சப்தார்த்த நிரூபணம்—

சரமச்லோக மென்பதற்குக் கடைசியான சுலோகமென்று பொருள் தோன்றும். கீதையில் கடைசியான சுலோகம் * யத்ர யோகேச்வர:...த்ருவா நீதிர் மதிர் மம * என்பதேயொழிய * ஸர்வ தர்மா நித்யாதி யன்று. எழுபத்தெட்டு சுலோகங்கள் கொண்ட பதினெட்டாமத்யாயத்தில் அறுபத்தாறும் சுலோகமான விதனை எங்ஙனே சரமச்லோக மென்றீர்கள்? என்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின், ஸமாஸங்களில் மத்யமலோபி ஸமாஸமென்று ஒன்றுண்டு; *அதனை சாகபார்த்திவ ஸமாஸ மென்றும் சொல்லுவர்கள். ஒரு அரசன் கீரையிலே மிகவும் ப்ரீதி கொண்டிருந்தான். அவனை சாகப்ரிய பார்த்திவனென்ன வேண்டி சாகபார்த்திவனென்றே சொல்லிவிடுவதுண்டு. "சாகப்ரிய: பார்த்திவ: – சாகபார்த்திவ:" என்பார்கள். இங்கு மத்யமமான ப்ரிய பதம் லோபித் திருக்கையாலே மத்யமலோபி ஸமாஸ மென்று சொல்லுவார்கள். அதுபோல இங்கும் "சரமோபாய ப்ரதிபாதக: ச்லோக: - சரமச்லோக:" என்றுகக் கடவது. கர்மஜ்ஞாநாதிகளான உபாயங்களில் சரமமான உபாயம் – சரணாகதி; அதனைத் தெரிவிக்குமதான இந்த ச்லோகம் சரமச்லோக மென்று பேர்பெற்றதாயிற்று. இந்த சுலோகம் மாசுச: என்று முடிவு பெறுகின்றது, துக்கப்படாதே என்பது அதன் பொருள். அர்ஜுனன் துக்கப் பட்டதாகத் தெரிந்தாலொழிய இங்ஙனே சொல்ல ப்ரஸக்தியில்லை. அவன் துக்கப்படும்படியாகக் கண்ணன் ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறானோ வென்று பார்க்குமளவில் அப்படி யொன்றும் தெரியவில்லை. "கண்ணா! நீ சொன்னது எனக்கு

துக்ககரமாக இருக்கிறது'' என்று அர்ஜுனன் ஏதேனும் சொல்லியிருக்கிருனே வென்று பார்த்தால் அதுவுமில்லை. இப்படியிருக்க மாசுச: என்று எதுகொண்டு சொல்லிற்று? என்று விமர்சிக்கவேணும்.

—சரமச்லோகத்தில் (மாசுச:) என்றதில் தோன்றும் சோக நிரூபணம்—

முந்தின சுலோகங்களிலிருந்து ஒருவாறு துக்கத்தை யூகிக்கலாம்; (61, 62 ச்லோகங்கள்) *ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந! திஷ்டதி* என்றும் *தமேவசரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்றுமுள்ளன; இவற்ருல் க்ருஷ்ணனுகிய தான் ஈச்வரனன்றுபோலவும், தன்னிற்காட்டில் வேறுபட்ட ஒருவன் ஈச்வரனுகவுளன் போலவும் காட்டுகையாலே, ஐயோ! தன்னையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடாமல் இப்படி நம்மை வஞ்சிக்கிருனே! என்று சோக முண்டாகி யிருக்கலாம். அன்றியும், (சுலோ. 63ல்) *யதேச்சஸி ததா குரு* [உனக்கு இஷ்டமானபடி செய்] என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினுனே! ஆதியிலே *யச் ச்ரேயஸ் ஸ்யாத் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே* என்று நாம் பிரார்த்தித்திருக்க, தானே ஒன்றை அறுதியிட்டுச் சொல்லாமல் 'யதேச்சஸி ததா குரு' என்று சொல்லுகிறவிது என்ன வார்த்தை! என்றும் சோகமுண்டாகி யிருக்கலாம். முக்கியமான சோகத்தை நம் ஆசாரியர்கள் தெரிவித்தருளுகிருர்கள்;—முமுக்ஷுப்படியில்.

''கீழே சில உபாய விசேஷங்களை யுபதேசிக்க, அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனுன அர்ஜுனனைக்குறித்து''

என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி மருமமுணர்ந்துரைத்ததாகும். கீழே பல அத்யாயங்களிலே கருமம் ஞானம் முதலிய சில உபாய விசேஷங்களை மோக்ஷஸாதனமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருளக் கேட்ட அர்ஜுனன் அவை அனுஷ்டிக்க அரிதானவை யென்று கண்டான்; எதனுலென்னில், அவை காயக்லேச ரூபமாகையாலும், இந்திரியங்களை வென்றே அவை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமாகையாலே இந்திரியஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாதனமாக நெடுங்காலம் ஸாதிக்க வேண்டி யிருக்கையாலும், முக்கியமாக பரதந்திரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்ந ரூபங்களான இவை விரோதிகளாகையாலும். ஆக இவற்ருலே எம்பெருமானைப் பெறுவதென்ப தொன்றில்லை; இனி இழந்தே போமித்தனையன்ருே? என்று சோகித்து நின்ருன்; அந்த சோகம் தீரவே இதில் சரமோபாயம் விதிக்கப் படுகையாலே இதில் மாசுச: எனப்பட்டது என்பதாக ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம்.

—சரமச்லோகத்தின் திரண்ட பொருள்—

இந்த ச்லோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டு படியாக வகுப்புண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்ய வேண்டுமது பூர்வார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. உபாயபூதனுன ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்தரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிப்பதேயாகும்; [அதுதான் பூர்வார்த்தத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற தென்க.] ஆனுல் அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை மட்டும் சொல்லாதே *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்று உபாயாந்தரங்களை விடுகையும் சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில்; அங்கியான

உபாயஸ்வீகாரத்திற்கு அங்கமும் சொல்லப்பட வேண்டுகையாலும் உபாயாந்தர பரித்யாகமே அங்கமாகையாலும் அந்த அங்கத்தோடேகூட விதிக்கிறபடி, ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமாகச் சொன்ன கைகாலலம்புகை முதலான வற்றை யொழிய அவை [ஆசமநாதிகள்] அனுட்டிக்க வொண்ணுதாப்போலே இங்கும் அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர பரித்யாகத்தை யொழிய சரண வரணம் ஆகாதென்பது தேறிற்று. உபாயாந்தர பரித்யாகமே சரணவரணமாகக் கொள்ளத்தகும்.

—ஸர்வதர்மாந் என்ற முதற் பதத்தின் விவரணம்—

'ஸர்வதர்மாந்' என்பதற்கு 'எல்லா தர்மங்களையும்' என்று பொருள். ஒரு பலனுக்கு ஸாதனமா யிருக்குமது எதுவோ அதுவே தருமமெனப்படுவது. மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தி லுள்ள தர்மசப்தமானது-ஐஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயு மிருந்துள்ள த்ருஷ்டபலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற்றைச் சொல்லுகையன்றியே பகவத் ப்ராப்திரூபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதனமா யுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. அந்த மோக்ஷ பல ஸாதனங்கள் ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்ட வையாய்க் கொண்டு அநேகங்களா யிருக்கையாலே (தர்மாந்) என்று பஹுவசந முள்ளது. அவை எவை யென்னில்; *கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம்* இத்யாதி களால் ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும், *ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த! ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே* என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்ய மான ஜ்ஞாநயோகமும், *மந்மநா பவ மத்பக்த:* இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், *ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்* இத்யாதிகளால் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம், *ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச் ச பாரத* என்றவிடத்துச் சொல்லப்படுகிற புருஷோத்தம வித்யை, *தேஸோயம் ஸர்வகாமதுக்* என்று சொல்லும் புண்யக்ஷேத்ரவாஸம், *ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதனம்* என்று பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதந புத்தியோடு செய்யப்படுமவையும் இங்கு (தர்மாந்) என்பதனாலே விவக்ஷிதங்கள். பஹுவசநமே போதுமாயிருக்க, தர்ம சப்தத்திற்கு விசேஷணமாக ஸர்வசப்தமு மொன்று இருக்கிறதே, இதனல் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; பஹுவசநத்தால் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த உபாய விசேஷங்களை அனுட்டிக்குமளவில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஸந்தியாவந்தந பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்ய கருமங்கள் ஸர்வ சப்தத்தால் விவக்ஷிதங்களென்க. ஆக ஸர்வதர்மாந் என்பதற்குத் தேறின பொருள் யாதெனில்: ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ராமாணங்களாலே விதிக்கப் பட்டுள்ளவையாய் நித்ய நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடையதான கர்மயோகம் முதலான உபாயங்களை என்றதாயிற்று.

—பரித்யஜ்ய என்கிற இரண்டாவது பதத்தின் பொருள்—

இனி பரித்யஜ்ய பதத்திற்குப் பொருள் கேண்மின். த்யாகமாவது விடுகை; இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறும் விடுகையன்று. கீழ்ச் சொல்லப் பட்ட உபாயங்களின் படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல்லாததொரு சிப்பியிலே

வெள்ளி யென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஒரு திக்கிலே போக விரும்பி வேறொரு திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும் பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விரும்புகின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமே! என்கிற அநுதாப புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை. பரி என்கிற வுபஸர்க்கம் மிகுதிக்கு வாசகமாய்க் கொண்டு இங்குத் தெரிவிப்பதென்ன வென்றால், ப்ரஹ்மஹத்யை ஸுராபானம் முதலிய பாதகங்களையும் மற்றும் நிஷித்தமானவற்றையும் விடுமளவில், அவற்றில் மறுபடியும் அந்வயிப்பதற்குறுப் பான ருசிவாஸனைகள் கூட இல்லாதபடி வெள்கி விடுமாபோல, உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் மீளவும் அவற்றில் அந்வயம்வாராதபடி விடவேணுமென்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. பரித்யஜ்ய என்கிற ல்யப்பாலே ஸித்தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை விட்டே பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்கிற நியமம் காட்டப்பட்டதாயிற்று. இப்படி விட்டே பற்றவேணு மென்கிற நியமம் என்னென்னில்; உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடந்தாலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்திரமன்றிக்கே பேற்றுக்குப் பிரதிபந்தகமாயும் நிற்கும்.

—ஸாத்ய தர்ம பரித்யாகத்தின் ஆவச்யகத்வ நிரூபணம்—

இதற்கொரு த்ருஷ்டாந்தமுண்டு; இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் நொந்து நிலை கலங்கி எதிரம்பு கோக்கமுடியாமே நின்றான்; அப்போதும் ராம பாணங்கள் மேன்மேலும் விழுந்துகொண்டிருந்தன. தருமயுத்தஞ் செய்யு மிராமன், நாம் அம்புவிடாம லிருக்கவும் தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன் சிந்தித்தான்; தன் கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு அந்த வில்லையும் பொகட்டான். அப் போது பெருமாள் பாணப்ரயோகத்தை நிறுத்தி அவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பி னார்—என்று ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணன் பொகட்ட அந்த வில் அவனது கையிலிருந்தபோது எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாத நமாகாமலிருந்த வளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமாள் வாட்டுவதற்கும் ஹேதுவாயிருந்தது. *கச்சாநுஜாநாமி* [இராவணா புறப்பட்டுப் போ; விடை தருகின்றேன்] என்ற திருவாக்கு அப்போது அவதரியாமல் வில்லைப் பொகட்ட பின்பே அவதரித்தமையால் அந்த வில்லே இராவணனுக்குக் கால்கட்டாயிருந்த தென்று தெளிவாயிற்று. அதுபோலவேயாம் உபாயாந்தரங்களும். உபாயாந் தரப்பற்று உள்ளவரையில் பகவதநுக்ரஹம் தான் புகுவதற்கு அவகாசம் பெறா தென்றவாறு. உபாயாந்தரங்களில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாம் என்பதை மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் அறியலாம். தசரத சக்ரவர்த்தியானவன் ஆபாஸ மான ஸாத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையா லன்றோ பெருமாளோடே கூடி வாழ விருந்த பேற்றை இழந்தான். *ராமோ விக்ரஹவான் தர்ம:* என்கிற ஸித்ததரும மான பெருமாளைப்பற்றி ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்க வேண்டுமன்றோ, 'முன்பே வரம் கொடுத்துவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண் ணாது' என்று ஆபாஸமான (ஸாத்ய) தர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளை யிழந்தான். ததிபாண்டன் கிருஷ்ணனை மறைத்துவைத்து இங்கில்லை

யென்று யசோதைக்குப் பொய்சொல்லி மோக்ஷம் பெற்ருன்; தசரதன் ஸத்யவாதி யென்று பேர்பெற்று அதை இழந்தான்.

ஆக ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையானது *க்ருஷ்ணம் தர்மம்ஸநாதநம்* என்று ஸநாதனதர்மமான பகவத் விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்விடும், ஆகவே அவை பரித்யாஜ்யங்களென்னத் தட்டில்லை.

—மாம் என்ற மூன்ருவது பதத்தின் பொருளை விவரித்தல்—

எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பதிலே தீக்ஷிதனுய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏவிக் காரியம் கொள்ளலாம்படி கையாளாய், ரக்ஷ்யபூதனுன உன்னுடைய இசைவு பார்த்து உன் குற்றங்களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக் கொண்டு உனக்குப் புகலாய், *தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்* என்கிற படியே புருஷகாரம் செய்யக்கடவ பிராட்டியே குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்குமிடத்திலும் விடமாட்டாதே *என்னடியார் அது செய்யார்* என்று மறு தலைத்து ஒருதலைநின்று ரக்ஷிக்குமவனுன என்னை யென்றபடி. அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகி நிற்கிற விபவரூபனுன தன்னை மாமென்று குறிப்பிட்டு வரணீயனுகச் சொன்னவித்தாலே - தேச விப்ரகர்ஷத்தாலே காணவும் கிட்டவு மொண்ணுத படி யிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தமல் லாமல் உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர் யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது அவற்றிற்காட்டிலு முண்டான வாசியைக் காட்டு கிறது மாமென்பது. இந்த மாம் என்கிற பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகர்யா பாதகங்களான குண விசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும். அவையாவன: வாத்ஸல்ய மும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌலப்யமும். அதர்ம புத்தியாலே ஸ்வதர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனுன அர்ஜுநனுக்கு குற்றம் பாராதே அர்த்தங் களையெல்லாம் அருளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது. தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலுமருளிச் செய்த மாத்திரமன்றிக்கே அர்ஜுநன் நேரே காணும்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வம் பிரகாசிக்கிறது. *ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ!* என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி இவனேடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் பிரகாசிக்கிறது. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே அவதார ப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிற்கிற ஸௌலப்யா திசயம் மாம் என்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே பிடித்த உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும் திருமுடியில் ஒன்றும் அணியாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகளாலே புழுதிபடைத்த திருக்குழலும், சாத்தின சிறு சதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்கவிட்ட திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரதி வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிருன்.

—ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்தின் பொருளை விவரித்தல்—

இவ்வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களிலே பல விடங்களிலும் *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* என்பது முதலான விடங்களில் அவதாரணப்ரயோக முண்டாகையாலே உகாரம் பேரலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தான ப்ரமாணத்தாலே

அவதாரணமாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தினால் வ்ரஜ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. 'இந்த ஸ்வீகாரமுண்டானால் பேறு; இல்லையாகில் இழவு, என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வபுத்தி நடையாட ப்ரஸக்தியுண்டாகையாலே இதின் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்கப்படவேணுமன்றோ. அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனேயென்னில்; ஸ்வீகாரமானபிறகு இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகை அவனாலேயானாப்போலே, அதற்கு முன்னம் நேருகின்ற ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே யுண்டாமது என்பதே பரமார்த்தம். ஆகவே ஸ்வீகாரம் உபாயகார்யமே யொழிய உபாயமன்றென்க. ஸ்வீகாரம் அவனாலே வருகையாவதென்னென்னில்; கரணகளேபரங்களொன்றுமின்றிக்கே அசித்துப்போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டி பண்ணி *எதிர்சூழல்புக்கு* என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி, அவதரித்த விடங்களிலே ஆச்ரயிப்பதில் ருசிவிச்வாஸங்களை விளைவிப்பதான தன்குணசேஷ்டிதம் முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்ததன்றோ இந்த ஸ்வீகாரம். ஆகையாலே இது அவனாலே வந்ததென்னத் தட்டுண்டோ? *அதுவு மவன தின்னருளே* என்கிற ஆழ்வார் பாசுரம் காணத்தக்கது. இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானொருவனாகையாலே அவன் இதுக்காக வன்று நமக்குக் காரியம் செய்கிறது. இது இல்லாமற்போனாலும் இவ்வாத்மாவை உய்விப்பதிலே நோக்குடையனான தானே நம்முடைய இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹார ரூபமான காரியத்தைச் செய்வனென்று நினைக்கவேண்டும்; இப்படி நினைக்காவிடில் [அதாவது நம் ஸ்வீகாரமில்லையானாலும் காரியம் செய்வனென்று நினையாதே அவன் காரியம் செய்கைக்கு இதுவும் வேணுமென்று நினைக்குமளவில்] ஸித்தோபாயமானது ஒரு ஸஹாயத்தையும் எதிர்பாராததென்கிற பெருமை குலைந்ததாகும்.

—சரணம் வ்ரஜ என்றவற்றின் பொருளை விவரித்தல்—

ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால் கீழோடே சேரவேண்டுகைக்காக சரணம் என்பதற்கு 'உபாயமாக' என்பது பொருளாகக்கடவது. 'உபாயமாக நெஞ்சிற்கொள்ளக்கடவாய்' என்பதே (சரணம் வ்ரஜ) என்பதன் பொருளாயிற்று. *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்* என்கிறபடியே மன மொழிமெய்கள் மூன்றினாலுமுண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசிகமும் காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், *ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷமென்கையாலே அவையிரண்டையு மொழிய மாநஸமான அனுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென்னென்னில்; ஸர்வதர்மாந் என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி பரித்யஜ்ய என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி மாம் என்று பற்றப்படுமுபாயத்தைச் சொல்லி ஏகம் என்று அந்த உபாயம் இதர நிரபேக்ஷமென்பதைச் சொல்லி; சரணம் வ்ரஜ என்று உபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லிற்றாயிற்று.

—உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கத் தொடங்குதல்—

பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்யமன்றோ சொல்லிற்று. உபாய பூதனை தன்னுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தத்தில். அஹம்—எல்லாமறிந்தவனாய் எதுவும் செய்ய வல்லவனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான். த்வா—உன் காரியங்களை அறிகைக்குத் தக்க ஞானமில்லாதவனாய், அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனாய், சக்தியுண்டானாலும் ஸ்வரக்ஷணே ப்ராப்தியற்றவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்றிருப்பவனானவுன்னை,

ஸர்வபாபேப்ய:—இஷ்ட விரோதியாயும் அநிஷ்ட ஹேதுவாயு மிருக்குமது பாபம்; மோக்ஷப்ரகரண மாகையாலே எம்பெருமானையடைவதற்கு விரோதிகள் எவையோ அவையே இஷ்ட விரோதிகள்; ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எந்தெந்த பாபங்களில் நின்றும் பயப்படுகிறாயோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்று மென்றவாறு.

மோக்ஷயிஷ்யாமி—இவற்றில் நின்றும் விடுபட்டவனும்படி பண்ணக் கடவேனென்கை. நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்ய வேண்டா; நீயும் இதற்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா; நீ என்னை அடிபணிந்த பெருமையாலே உன்னைக் கண்டு தானே பயப்பட்டு, போன வழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போம் அவை என்பது ணிச்சாலே தெரிவிக்கப்படும். "அஹம் தே ஸர்வபாபாநி நிஹநிஷ்யாமி" என்று சொல்லாமல் "த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ணிஜந்த ப்ரயோகம் பண்ணினவிதனால் தேறின அர்த்தமிது. பாபமென்று ஒரு வஸ்து கிடக்கிறதன்றே; குப்பையில் ஆமணக்குப்போலேயெழுந்து பாம்புபோலே பிடுங்குவதன்றே பாபமென்பது. சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் ஒரு நொடிப் பொழுதில் நசித்துப் போம்; கர்த்தாவான இவன் அஜ்ஞனாகையாலே மறந்து போவன்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் நினைத்திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாநுபவம் பண்ணுவிக்கிறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அநுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் பின்னையும் கிடக்குமோ வென்கை. நெடுங்காலமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கம்போய் உன்னைக் கண்டு அவை தாம் குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக் கடவேன் என்றவாறு. இத்தனை காலமும் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோமென்று நீ திரிகையாலே தன் காரியம் தானே செய்துகொள்கிறானென்றிருந் தேனத்தனை. எனக்கு நீ சரீரதயா சேஷனென்றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு 'உன்னுடைய பாபம் போகைக்கு நீயே முயற்சி பண்ணிக்கொள்' என்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தரமாட்டேன். என்னுடலானவுன்னுடைய அவித்யையாகிற அழுக்கை சரீரியான நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ?

—மாசுச: என்றதன் விவரணம்—

இனி மாசுச: என்றது சோகப்படாதேகொள் என்றபடி; நீ உன் கார்யத்தில் கைவைத்து நின்றாயாகில் 'நம் கார்யத்துக்கு என்செய்வோம்' என்று நீ கரைந்து சோகிக்கலாம்; நான் உன் காரியத்திலே கைவைத்திலேனாகில் "நம் காரியத்தில்

இவன் உதாஸீநனுயிருக்கிருனே! நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறேும்'' என்று நீ சோகிக்கலாம்; இப்படியல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரக்ஷண கார்யத்திலே கைவைக்காமையாலும் ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே ஊன்றிப் போகையாலும் உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தமில்லைகாணென்று முன்பு சோகித்து நின்ற அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறபடி. இவ்வளவும் சரமச்லோகார்த்தம் விவரித்தோமாகேும்.

உபஸம்ஹாரம். ஆக சரமச்லோகத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதில் உத்தரார்த்தத்திற் காட்டிலும் பூர்வார்த்தத்தில் தான் குறிக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் நிரம்பிக்கிடக்கின்றன. முக்கியமாக இரண்டே விஷயங்களை இங்கு ஸாரமாகத் தெரிவிக்கிறேும். "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்ற மூலத்தையும் அதன் வ்யாக்கியானத்தையும் மேலெழப் பார்த்துவிட்டுப் பலர் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட வேணுமென்பதே கீதா சார்யனுடைய திருவுள்ளம் என்று நினைக்கிருர்கள். இது மிகத் தவருன நினைவு. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் "நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:, உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவேது தாம் அபீ;" என்று மிகத் தெளிவாக அருளிச் செய்துள்ளார். குர்யாத் என்ருரே யொழிய த்யஜேத் என்னவில்லை. மூலத்தில் த்யஜிக்கச் சொன்னது எது? என்பதையும் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளார். உபாயதாம் பரித்யஜ்ய என்று. அவை மோக்ஷோபாயம் என்கிற புத்தியை விடச்சொன்னதே யொழிய அவற்றை விடச் சொன்னதன்று. கர்மஜ்ஞான பக்தி யோகங்களுக்கு உபாயதயா அநுஷ்டானம், ப்ரீத்யா அநுஷ்டாநம் என்று இருவகையுண்டு; ப்ரீத்யா அநுஷ்டானம் தவிர்க்கப்படவில்லை; உபாயதயா அநுஷ்டானம் மட்டுமே தவிர்க்கப்பட்டது. ஏவஞ்ச, புத்தி த்யாகமேயொழிய ஸ்வரூபத்யாகமன்று என்றதாயிற்று, ஸ்வரூபத்யாகமே யென்று கொண்டாலும் குறையில்லை. அப்போதும் புத்தித்யாகந்தான் தேறிநிற்கும். எங்ஙனே யென்னில்; "ஸங்கல்பபேதேந கர்மபேத;" என்பது சாஸ்த்ர ந்யாயம். உபாயமென்கிற ஸங்கல்பத்தோடே செய்யும் கருமம் வேறுபட்டதா யிருக்கையாலே முந்தின கருமத்திற்கு ஸ்வரூபத்யாகமேயாகும்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் 'நித்யம் காம்யம் பரமபி கதிசித் த்வய்யத்யாத்ம ஸ்வமதிபிரமமா:, ந்யஸ்யா ஸங்கா விததி விஹிதம் ஸ்ரீரங்கேந்தோ விததி நச தே''. என்றருளிச் செய்த சுலோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தகும். "விஹிதம் விததி, நவிததி ச" என்று இரண்டையும் சொல்லி வைத்ததை நிர்வஹிக்குமிடத்து இங்கே நாம் செய்த நிருபணமே தேறி நிற்கும்.

கீழே உதாஹரித்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ச்லோகத்தில் "உபாயதாம் பரித்யஜ்ய" என்று ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆளவந்தார் அருளிச் செய்திருக்கவும், சிலர் உண்மையாக உபாயமாயிருக்குமவற்றிலே உபாயத்வ புத்தியை விடுகையென்று ஒன்றுண்டோ? என்று சோத்யம் செய்து கொண்டேயிருப்பர்கள். அவர்களை கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷையிலே வேதாந்த வாசிரியர்தாமே நன்கு நிரஸித்துள்ளார், அவ்விடத்துப் பங்க்திகளாவன;—

''முக்தவ்யாபாரங்யாயேந ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காலாந்தர பாவி பலஸாதநத்வா நுபபத்தி தர்சநாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மோக்ஷோ பாயதாபுத்திரபி ஸ்யாதிதி பாவ: அந்ததஸ் தைஸ்தை ராராதிதோ பகவாநேவ ஹி ஸரீவத்ரோபாய:.......அதஸ் தஸ்மிந்நேவ* மாமேகம் சரணம் வ்ரஜேதி வக்தரி உபாயதாபுத்தி: கார்யா.''

என்பன. இங்ஙனே விவரித்தருளின அர்த்தத்தையே ''நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண.'' என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும். ''இயம் கேவலலக்ஷ்மீ சோபாயத்வ ப்ரத்ய யாத்மிகா, ஸ்வஹேதுத்வதியம் ருந்தே கிம் புநஸ் ஸஹகாரி ணும்'' என்று ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனத்திலும், ''த்வய்யேவ த்வதுபாயதீ: அபிஹித ஸ்வோபாய பாவாஸ்துமே'' என்று ந்யாஸதிலகத்திலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் ச்லோக பத்தமாக்கி வைத்தருளினுர். வேதாந்தவாசிரியர். .... *

முமுக்ஷுப்படி சரமச்லோக ஸாரார்த்த நிரூபணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமல் லோக குரவே நம: ஸ்ரீமத் வரவர முநயே நம:

பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச் செய்த

அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களுள் தத்வத்ரயத்தின் ஸாரார்த்த நிரூபணம்

—தத்வத்ரயக்ரந்தத்தின் பெருமை—

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் மஹோபகாரகர்களாகத் திருவவதரித் தருளின ஆசார்யர்களில் பிள்ளைலோகாசார்யர் ப்ரதாந பரிகணிதராவர். இவ் வாசிரியர் ஸர்வஜ்ஞராக எழுந்தருளியிருந்தது பெரிதன்று; பரமகாருணிகராயெழுந் தருளியிருந்ததே இவர்க்குத் தன்னேற்றம். ஸம்ஸாரிகளை முமுக்ஷுக்களாக்கவும், முமுக்ஷுக்களை முக்தப்ராயர்களாக்கவும், முக்தப்ராயர்களை முக்தர்களாக்கவும் வல்ல திவ்ய ஸூக்திகளை யருளிச்செய்தவர் இவ்வாசிரியரொருவரே யாவர். இவரு டைய தனியனில்தான் *ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:* என்கிற விலக்ஷணமான வாக்விந்யாஸம் அமையக் காண்கிறோம். ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய ஸர்ப்பத்தினுல் கடியுண்ட சேதநர்கள் உஜ்ஜீவிக்கப் பெறவேணுமாகில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் கொண்டே உஜ்ஜீவிக்க வேணு மென்று பூருவர்கள் அறுதியிட்டிருந்தார்கள். அரிய பெரிய ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தி வைத்து உலகத்தை வாழ்விக்க முந்துற முன்னம் ப்ரவர்த்தித்தவர் இவ்வாசிரியரே இவருடைய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களைத் தழுவி ஆச்சான் பிள்ளை முதலானுர் சிலர் சில ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை இட்டருளினர். ஸூத்ரம் போன்ற இவ்வாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளின் ஆழ்பொருளைத் தேனும் பாலுமமுதுமாக வெடுத்துரைத்துப் பரமோபகாரம் செய்தருளினவர் மணவாளமாமுனிகள். விசதவாக் சிகாமணிகளென்னும் விருது அவரொருவர்க்கே ஏற்கும். அவருடைய அமுதமென்மொழிகளான வியாக்கியானங்கள் அவதரித்திராவிடில் பிள்ளைலோகா சார்யருடைய பரம கருணையும் பயனற்றதாகும். உபயவேதாந்த ஸாரார்த்தங்களை நாம் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியனங்களிலிருந்துதான் தெளிவாகத் தெரிந்து

கொள்ளமுடியும். நமக்கு, திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தஜ்ஞானம் எப்படி ஆவச்யகமோ; அப்படியே சித்து அசித்து ஈச்வரனுகிற தத்வத்ரயத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவஜ்ஞானமும் மிகவுமாவச்யகமாகும். ஏற்கெனவே பிள்ளைலோகாசார்யரருளிச் செய்த தத்வசேகரம் முதலான சில திவ்ய க்ரந்தங்களிருந்தாலும் தத்வத்ரய மென்கிற க்ரந்மே சிதசிதீச்வர ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் வெளியிட்டது.

—மூன்று தத்வங்கள் இன்னின்னவையென்பது—

சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனுமாகிற மூன்று தத்துவங்களே தத்வத்ரயமெனப் படுவன. சைதந்யத்திற்கு [அறிவுக்கு] ஆதாரமான வஸ்து சித்து எனப்படும். அறிவையுடைத்தாகாத வஸ்து அசித்தெனப்படும், [சேதநன் என்பதும் சித்து என்பதும் பர்யாயம்; அசேதநம் என்பதும் அசித்து என்பதும் பர்யாயம்.] சேதநாசேதநப் பொருள்களுக்கு நியாமகனுனவன் ஈச்வர னெனப்படுவன். சித்து என்பது ஜீவாத்மாவை.

—ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தல்—

ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது தேஹத்திற்காட்டிலும் இந்திரியத்திற்காட்டிலும் மநஸ்ஸிற்காட்டிலும் ப்ராணனிற்காட்டிலும் ஜ்ஞானத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் அஜடமாய் ஆனந்தரூபமாய் நித்யமாய் அணுவாய் அவ்யக்தமாய் அசிந்த்யமாய் நிர்விகாரமாய் ஜ்ஞானத்துக் கிருப்பிடமாய் ஈச்வரனுக்கு சரீரமாயிருக்கும். தேஹமே ஆத்மாவென்றும், இந்த்ரியங்களே ஆத்மாவென்றும், மநஸ்ஸே ஆத்மாவென்றும், ப்ராணனே ஆத்மாவென்றும் ஜ்ஞானமே ஆத்மாவென்றும், இப்படிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவதுண்டு; இவையொன்றும் ஆத்மாவல்ல; இவையெல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டு 'அஹம்' (நான்) என்கின்ற வ்யவஹாரத்திற்கு இலக்கான பொருளே ஜீவாத்மாவெனப்படும். தேஹம் இந்த்ரியம் முதலானவை ஆத்மாவல்ல என்பதை எங்ஙனே தெரிந்து கொள்ளும்படி யென்னில்; என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இந்த்ரியம், என்னுடைய மனம் என்னுடைய ப்ராணன், என்னுடைய ஜ்ஞானம் என்றிப்படி 'என்னுடையது' என்கிற புத்திக்கும் அப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரத்திற்கும் விஷயமாய்க்கொண்டு தேஹாதிகள் தோற்றுகின்றன; 'என்னுடைய' என்கிற சொல்லானது நான் என்பதன் ஆறும் வேற்றுமை; நான் என்பதற்கு எது அர்த்தமோ அதுவே தேஹம் இந்திரியம்...என்பவற்றுக்கும் அர்த்தமாக இருக்கமுடியாது, 'நான் தேஹம், நான் இந்திரியம்' என்றிப்படி வ்யவாஹாரமிருந்தால்தான் அஹமர்த்தமும் தேஹாதிகளும் ஒன்றேயா யிருக்கமுடியும். 'என்னுடைய மகன் என்னுடைய பிதா' என்றுல் மகனும் பிதாவும் அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவர்களேயன்றி அஹமர்த்தமல்ல வென்று எப்படித் தெரிந்து கொள்ளுகிறோமோ அப்படியே 'என்னுடைய தேஹம் என்னுடையஇந்திரியம்' இத்யாதி வ்யவஹாரங்களினுல் 'தேஹாதிகள் அஹமர்த்தமல்ல—அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவை' என்று தெரிந்துகொள்ளக் குறையில்லை.

—கீழே நிரூபித்த ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை விவரித்தல்—

இப்படி தேஹாதிவிலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவானது அஜடமென்றும் ஆனந்தரூபமென்றும் நித்யமென்றும் அணுவென்றும் அவ்யக்தமென்றும் அசிந்த்ய மென்றும் நிர்விகாரயென்றும் ஜ்ஞாநாச்ரயமென்றும் ஈச்வரனுக்கு சரீரபூதமென் றும் கீழேசொன்னோம்; இவற்றையெல்லாம் விசதமாகத் தெரிந்துகொள்வதே ஆத்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானமாகும். ஆத்மா அஜடமாயிருக்கையாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமா யிருக்கை (அதாவது) தன்னுடைய தோற்றத்திற்கு இன்னொரு வஸ்துவை எதிர் பார்க்கவேண்டாதபடி யிருக்கை. ஒரு தீபமானது இன்னொரு தீபத்தை அபேக்ஷி யாமலே தன் வ்யவஹாரத்திற்குத் தான் ஹேதுவாகிறுப்போலே ஆத்மவஸ்துவா னது ஜஞாநத்தைக்கூட அபேக்ஷியாமல், தானே தோற்றிக்கொண்டிருப்பதுதான் அஜடத்வமாவது.

ஆத்மவஸ்து ஆனந்தரூபமா யிருக்கையாவது என்னென்னில்; ஆத்ம ஸ்வரூபம் தனக்குத் தானே ஸுகரூபமாயிருக்கை. இதை நாம் நன்ருகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதற்கு சாஸ்த்ர ப்ரமாணமொன்றும் தேடவேண்டா, உறங்கியெழுந்தவன் 'நான் ஸுகமாக வுறங்கினேன்' என்று சொல்லுவது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம். உறக்க நிலைமையில் வெளி விஷயங்களின் அநுபவம் சிறிது மில்லை யென்றும், கேவலம் ஆத்ம ஸ்வரூபம்மட்டுமே ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கிற, தென்றும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிருேம். அத்தகைய உறக்கம் விட்டு எழுந்தவன் 'ஸுகமாக வுறங்கினேன்' என்ருல் அந்த ஸுகம் ஸ்வரூப ஸுகமே யாகவேணு மே யல்லது வேருெரு ஸுகத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே.

ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்கையாவது—ஒருகால் இருந்து மற்ருெருகால் இல்லாமற் போகையன்றிக்கே எப்போது முண்டாயிருக்கை, எப்போது முண்டா யிருக்குமாகில், சாஸ்த்ரங்களில் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்படுகிற ஜன்மமரணங்கள் கூடும்படி எங்ஙனே யென்னில்; ஜனிக்கிருன், மரிக்கிருனென்ருல் ஆத்மாவுண் டாகிருன், ஆத்மா இல்லையாகிருன் என்பதாக அர்த்தமன்று. ஆத்மா தேஹத் தோடு ஸம்பந்திப்பது ஜன்மமெனப்படுகிறது; தேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்துபோகை மரணமெனப்படுகிறது. ஆகவே ஆத்மா எப்போதுமுளனென்னத் தட்டில்லை.

ஆத்ம ஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்கையாவது—ஆத்மாவுக்கு ஹ்ருதயத்தி லிருப்பதையும், அங்கிருந்து உத்க்ரமணமாவதையும், மேலுலகத்திலிருந்து கீழுல கத்திற்குத் திரும்பி வருகையையும் சுடர்மிகு சுருதி தான் சொல்லுகையாலே அணு வென்னுமிட மறியலாம். விபுவாகில் இவையொன்றும் கூடாதென்பதைப் பெரி யார்களிடம் கேட்டுணர்வது.

—ஆத்மாவின் அணுத்வம் அவ்யக்தத்வம் முதலியவற்றை மூதலித்தல்—

ஆத்மவஸ்து அணுபரிமாண முடையதாய் 'ஹ்ருதயப்ரதேசத்தில் மட்டும் நின்றுவிடுமாகில் 'எனக்குக் காலில் நோவு; எனக்குத் தலையில் நோவு; எனக்குக் காலில் ஸுகம், எனக்குத் தலையில் ஸுகம்' என்றிப்படி காலே பிடித்துத் தலையள வும் சரீரமெங்கு மொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கிறபடி கூடுமோவென்னில். ரத்னம் ஸூர்யன் விளக்கு முதலான சுடர்ப் பொருள்கள் ஓரோவிடங்களிலே இருக்கச் செய்தேயும் அவற்றின் ஒளியானது சுற்றெங்கும் வியாபிக்கிருப்போலே,

ஆத்மா ஹ்ருதயப்ரதேசத்திலிருக்கச் செய்தேயும் ஆத்மாவின் தர்மமான ஜ்ஞானம் எங்கும் பரம்புகையாலே சரீரமெங்கு மொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கைக்கு ஒரு குறையுமில்லை. ஆத்ம ஸ்வரூபம் அவ்யக்தமா யிருக்கையாவது—உலகில் காணும் பொருள்களை க்ரஹிக்கின்ற கண் முதலியவற்றால் தோற்றதிருக்கைதான் அவ்யக்தத்வமாவது. [ஆத்ம ஸ்வரூபம் அசிந்த்யம்;]- அசிந்த்யமென்பதற்கு நினைக்கவொண்ணாத தென்று பொருள். ஒரு படியாலும் நினைக்கவொண்ணாத தென்று பொருள் கொள்ளலாகாது. அங்ஙனம் கொண்டால் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமான ச்ரவணம் மநநம் எல்லாம் வ்யர்த்தமாக வேண்டிவரும். ஆகையால் அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளத்தகாது. அசித்தோடு ஸஜாதீயமாக நினைக்க வொண்ணாதிருக்கையே அசிந்த்யத்வமென்று கொள்ளவேணும். ஆத்மஸ்வரூபம் நிர்விகாரமா யிருக்கையாவது- அசித்துப்போலே விகாரப்படுகையன்றிக்கே ஒரு படிப்பட்டிருக்கை ஆக இப்படி யிருக்கையாலே சஸ்த்ரத்தால் சேதித்தல், அக்நியால் தஹித்தல்; ஜலத்தால் நனைத்தல், காற்று வெயில் முதலியவற்றால் உலர்த்தல் செய்கைக்கு இலக்காகாமலிருக்குமிவ்வாத்மவஸ்து. சஸ்த்ரமானது ஒன்றைச் சேதிக்க வேணுமானாலும், அக்நியானது ஒன்றை தஹிக்கவேணுமானாலும் அந்தந்த வஸ்துக்களிலே வியாபித்துச் செய்யவேண்டு மன்றோ; ஆத்மா ஸர்வ அசித்தத்வ வ்யாபகனாகையாலே அவற்றிற்காட்டில் மிகவும் ஸூக்ஷ்ம பூதனாகை யாலும், வ்யாப்யமாயும் ஸ்தூலமாயுமிருக்கிற இவை [சஸ்த்ரம் அக்நி முதலான வை] வ்யாபகமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயுமிருக்கிறது. ஆத்மவஸ்துவை வியாபித்து விகாரப்படுத்தமாட்டாமை யாலே சஸ்த்ரம் முதலியவற்றினாலாகும் வெட்டுதல் கொளுத்தல் முதலானவற்றிற்கு (ஆத்மவஸ்து) அநர்ஹமாயிருக்குமென்பதை எளிதினுணரலாம்.

—ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞாத்ருத்வநிரூபணம்—

'ஜ்ஞானமே ஆத்மா' என்றும், ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா என்றும் உபநிஷத்து முதலிய பிரமாணங்களினால் அறிகின்றோம். ஞானத்திற்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா என்பது பற்றி இப்போது நிரூபணமாகின்றது. ஆத்மா ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும்; தீபமும் அதன் ஒளியுமாகிய இரண்டும் தேஜோத்ரவ்யமா யிருக்கச்செய்தேயும் தீபமானது ஒளிக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பதுபோல, ஆத்மா தானும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாயிருக்கச் செய்தே தன்னுடைய தருமமான ஞானத் திற்குத் தன்னை யொழியத் தனிப்பட்டிருத்தலாவது, தனிப்பட்டுத் தோன்றுத லாவது இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருத்தலே ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமாகும்.

பௌத்தர் முதலான சில புறமதத்தவர்கள் இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனென்பதை இசையாதே ஜ்ஞாந மாத்ரமென்று சொல்லுவதுண்டு; அது பிசகு. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வ மன்றிக்கே கேவலம் ஞானமாயிருக்குமது வே யுள்ளதாகில் 'நான் இதை யறியா நின்றேன்' என்று உலகத்தில் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமாகக் காண்கிற வ்யவஹாரம் அஸங்கதமாக வேண்டிவரும். 'நான் அறிவு' என்று தன்னை ஜ்ஞான மாத்ரமாகவன்றோ சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும்'. இப்படிப்பட்ட வியவஹாரம் ஒரு வ்யக்தியினிடத்தும் காண்பதில்லை. 'இவ்வர்த்தத்தை நானறியா நின்றேன்' 'இவ்விஷயத்தை நானறிந்துகொண்டேன் என்றிப்படியே வ்யவஹாரங்கள் எங்கும் காண்கையாலே, இவ்விஷயத்தை

க்ரஹிப்பதானதொரு ஜ்ஞானத்திற்குத் தான் ஆச்ரயமென்னுமிடம் நன்கு தெரிகின்றதன்றோ.

—ஜீவாத்மாவின் கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள்—

ஆத்மாவை ஜ்ஞாதாவென்று தெரிந்துகொண்ட போதே கர்த்தாவென்றும் போக்தாவென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேணும். இன்னது ஹேயம், இன்னது உபாதேயம் என்கிற ப்ரதிபத்திக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமானது ஹேதுவாயிருக்குமாகையாலே ஹேயங்களை விடுகையிலும் உபாதேயங்களைப் பற்றுகையிலும் சிகீர்ஷையுண்டாகி [முயற்சியுண்டாகி என்றபடி] அம்முயற்சி அடியாகக் கர்த்ருத்வமுண்டாகிறது; எவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறானோ அவன் அதனாலுண்டாகும் பலனை யனுபவிப்பவனுமாகிறான். ஆகவே கர்த்தாவானபோதே போக்தாவாகிறான். ஆன பின்பு ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொன்னது கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களும் சொன்னபடியாகக் குறையில்லை. இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமா யிருந்துள்ள கர்த்ருத்வத்தை ஸாங்க்யர்கள் ப்ரக்ருதிக்கேயுள்ளதாகக் கொள்ளுகின்றார்கள்; அது பிசகு. ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு அஃதில்லையாகில் ஆத்மாவுக்கு சாஸ்த்ர வச்யத்வமும் போக்த்ருத்வமும் குலைந்ததாகும். சாஸ்த்ர வச்யத்வமாவது—விதி நிஷேத ரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தான் அதிகாரியாய்க்கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்கவேண்டுகையாம். சாஸ்த்ரங்களானவை ஒருபுறத்திலே 'இதைச் செய், இதைச் செய்' என்று கர்த்தவ்யங்களை விதிக்கும்; மற்றொருபுறத்திலே 'இதைச் செய்யாதே, இதைச் செய்யாதே' என்று நிஷித்தங்களை விலக்கும். இத்தகைய விதி நிஷேதங்கள் சேதநனைப்பற்றி அவதரித்தனவே யல்லது ப்ரக்ருதியைப்பற்றி அவதரித்தனவல்ல. ப்ரக்ருதிக்கேதான் கர்த்ருத்வமென்னில் சாஸ்த்ரங்களில் காணும் விதி நிஷேதங்கள் ப்ரக்ருதியை நோக்கியவை யென்ன வேணும். ஆகவே சாஸ்த்ரவச்யத்வம் சேதநனுக்குக் குலைந்ததாகும். அன்றியும், விஹிதங்களான ஸத்கருமங்களைச் செய்து, நிஷித்தங்களான துஷ்கருமங்களை விலக்கி வர்த்திக்கின்ற சேதநன் நல்ல பலன்களை யநுபவிக்கையும், விஹிதங்களை விட்டு நிஷித்தங்களைச் செய்து திரியும் சேதநன் தீய பலன்களை யனுபவிக்கையும் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமாயிருக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட ஸுகதுக்க ரூப பல போக்த்ருத்வமும் சேராமற் போகும். பல சொல்லி என்? சேதநன் கர்த்தாவாகாதபோது சாஸ்த்ரமே வீண் என்ன வேண்டிவரும். ஆனால் இந்த சேதநனுக்கு எல்லாவிதமான கர்த்ருத்வமும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாமோ வென்னில்; அன்னபாநாதிகளான லௌகிக போகங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் ஸ்வவ்யாபாரங்களில் கர்த்ருத்வம் ஔபாதிகமாகையாலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று. ஆனால் அது இவனுக்கு வந்தபடி தான் என்னென்னில் ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்களினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யுண்டானதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

—ஆத்மாவுக்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீனமென்று முதலித்தல்—

இனி இந்த கர்த்ருத்வமானது ஸ்வாதீநமா? பராதீனமா? என்கிற சங்கையிலே சொல்லவேண்டியவை சொல்லப்படுகின்றன. ஆத்மாவின் கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீநமென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்தாக வேண்டிய

தற்காக கர்த்ருத்வம் ஆத்ம தர்மமென்று கொள்ளவேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞானம் இச்சை ப்ரயதநம் ஆகிறவிவை பகவானுக்கு அதீனங்களா யிருக்கையாலும், பகவானுடைய அநுமதியில்லாமல் அந்த ஞானம் முதலியவை க்ரியாஹேதுவாக மாட்டாமையாலும் இவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீந மென்று கொள்ளவேணும். இங்ஙனே கொண்டால் புண்யபாபங்கள் ஈச்வரனுக் கேயாக வேண்டாவோ? சேதநனுக்கு ஆக இடமில்லையே! என்கிற சங்கை உதிக் கக்கூடும். "சேதநனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்நத்தை யபேக்ஷித்து ஈச்வரன் அநுமதி பண்ணுகையாலே அந்த க்ரியையைப்பற்றி வரும் புண்ய பாபங்களும் சேதநனுக்கேயாகின்றன" என்று நம் பூருவாசாரியர்கள் அருளிச் செய்கின்றனர். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் *பராத்து தத் ச்ருதே:* என்கிற ஸூத்ரத்தினுல் ஆத்மாவினு டைய கர்த்ருத்வம் பராயத்தமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதும், *க்ருதப்ரயத்நாபே க்ஷஸ் து விஹிதப்ரதிஷித்த அவையர்த்த்யாதிப்ய:* என்கிற ஸூத்ரத்தினுல் சங்கா பரிஹாரம் செய்யப்பட்டிருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. விதி நிஷேத சாஸ்த்ரங்கள் வீணுகாமைக்காக இச்சேதநன் பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிருனென்றதாயிற்று.

—ஆத்மாவின் அந்தரங்க நிரூபக நிரூபணம்—

ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற் காட்டிலும் சேஷத்வமே முக்கியமென்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இவ்விஷயத்தைக் கூரத்தாழ்வான் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருந்து நிதியாகப் பெற்று எம்பெருமானுர்க்கு விண்ணப்பம் செய்தார். இப் பரமார்த்தத்தை எம்பெருமானுர் கீதாபாஷ்யத்திலே (ஏழாமத்யாயத்திலே) ஜ்ஞாநீ என்னுமதிகாரியை விவரித்தருளுமிடத்தில் "பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்மஸ்வரூபவித்" என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியாலே யருளிச்செய்தார். ஈச்வர ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவன் ஜ்ஞானியென்று சங்கரபாஷ்யத்திலுள்ளது. அதைத் தள்ளி எம்பெருமானுர் "பகவச் சேஷதைகரஸ" இத்யாதியை யருளிச் செய்தது திருவாய்மொழியில் (8-8-2) *அடியேனுள்ளா னென்ற சந்தையிலுள்ள நிதியான விஷேத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே யென்பதை குருமுகமாக விரியக்கேட் டுணர்வது. ஆத்ம ஸ்வரூபம் பத்தர் முக்தர் நித்தியர் என்று மூன்று படிப் பட்டிருக்கு மென்பதும் மூவகைப்பட்ட ஆத்மவர்க்கமும் தனித்தனியே அனந்தமா யிருக்குமென்பதும் அறியத்தக்கவை. ... . *

ஸ்ரீகாஞ்சி. அண்ணங்கராசரியர் எழுதிய
ரஹஸ்யார்த்தரத்ன நிதியில் தத்வத்ரய ஸாரார்த்த நிரூப்ணத்தில்
சேதநதத்வ நிரூபணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

தத்வத்ரய ஸாரார்த்த நிரூபணத்தில்

அசேதந நிரூபணம்

அசித்தத்வத்தின் பாகுபாடு

இனி அசேதந தத்வத்தைப்பற்றி அதிஸம்க்ஷேபமாக விஜ்ஞாபிக்கின்றேன். அசேதநமென்றாலும் அசித்து என்றாலும் பரியாயமே யென்று ஏற்கெனவே தெரிவிக்கப்பட்டது. அறிவற்றதாய் விகாரப்பட்டுக்கொண்டே யிருப்பது அசித்தெனப் படும். இது சுத்தஸத்வமென்றும் மிச்ரஸத்வமென்றும் ஸத்வசூன்யமென்றும் மூன்று வகைப்படும். சுத்தஸத்வமென்பது பரமபதம். அது அசேதன கோடியிற் சேர்ந்தாலும் ஜடமாக இருக்கவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. அஜடமென்று கொள்ளலாம். ஜடமென்று கொள்ளுகிற பக்ஷமுமொன்றுண்டு; தத்வ முக்தாகலாபத்தில் *இஹ ஜடாமாதிமாம் கேசிதாஹு:* என்றார் வேதாந்த வாசிரியர். மிச்ரஸத்வமாவது ப்ரக்ருதி. இது ரஜோகுணத்தோடும் தமோகுணத்தோடுங் கூடின ஸத்வகுணத்தை யுடைத்தாகையாலே இதையிட்டு மிச்ரஸத்வ மென்னப்படுகிறது. ஸம்ஸாரி சேதனர்களின் ஞானத்தையும் ஆனந்தத்தையும் மறைக்குமிது. விபரீத ஞானத்தையு முண்டாக்கும். எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு இது பரிகரமா யிருக்கும். இதையிட்டே லீலா விபூதியென்பது. ப்ரக்ருதி யென்கிற பெயரோடு கூட அவித்யை மாயை என்கிற பெயர்களுமுண்டு இதற்கு. ஆச்சரியமான ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதால் மாயை யென்கிறது.

—ஸத்வசூன்யமென்கிற காலத்தைப்பற்றின நிரூபணம்—

ஸத்வ சூன்யமென்று மூன்றுவதாகச் சொல்லப்பட்ட அசித்தத்வமானது காலம். ப்ரக்ருதியினுடையவும் ப்ராக்ருதங்களினுடையவும் பரிணாமத்திற்கு இது ஹேதுவாயிருக்கும். அதாவது, எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றைப் பரிணமிக்கச் செய்கிறபோது காலத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அவ்வக்காலங்கள் வந்தவாறே பரிணாம நிர்வாஹம் செய்து போருகையாலே இதற்குக் காலம் அவச்யா பேக்ஷிதமா யிருக்குமென்று கொள்க. சிலர் காலமென்பதே கிடையாதென்றார்கள். ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபங்களான ஸகல பதார்த்தங்களும் காலத்தினாலேயே பரிணாமமுள்ளனவாகக் கட்கூடாகக் காணப்படுதலாலும், கலாகாஷ்டா முஹூர்த்தாதிகளைப்பற்றியும், வஸந்தம் முதலான ருதுக்களைப்பறியும், மதுமாதவாதி மாஸங்களைப்பற்றியும், மற்றும் இவற்றைச் சேர்ந்த பலவற்றைப்பற்றியும் வேதங்களிற் சொல்லுகையாலும் காலத்தை இல்லை செய்வது கூடாது. திக்கு என்று தனியே ஒருத்ரவ்ய முண்டென்று பலர் சொல்லுவது அயுக்தம்.

—இருபத்துநான்கு தத்வ நிரூபணம்—

முக்கியமாக, அவித்யை யென்றும், மாயையென்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ரக்ருதியானது இருபத்துநான்கு தத்துவமா யிருக்கும். (அவற்றின் விவரணம்

சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்து; ஆகாசாதி பூதங்கள் ஐந்து; பஞ்ச ஜ்ஞானேந்திரியங்கள், பஞ்ச கருமேந்திரியங்கள், இவற்றுக்கு ஸஹகாரியான மனஸ்ஸு, மஹான் அஹங்காரம் ப்ரக்ருதி என்பனவாம். திருவாய்மொழியில் *பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரிய மைம்பூதம், இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்களே* என்கிற பாசுரத்தையநுஸந்திப்பது. இவை, போக்யம் போகோபகரணம் போகஸ்தானம் என்று மூவகையா யிருக்கும். விஷயங்கள் போக்யங்களாம். செவி வாய் கண் மூக்கு முதலானவை போகோபகரணங்களாம். பதினான்கு லோகங்களும் ஸகலதேஹங்களும் போகஸ்தானங்களாம்.

அசித்ஸ்வரூபநிரூபணம் ஸம்க்ஷேபமாக ஆயிற்று.*

ரஹஸ்யார்த்த ரத்ன நிதியில் தத்வத்ரய ஸாரார்த்த நிரூபணத்தில்
அசித்தத்வணம் முற்றிற்று.

ஈச்வர தத்வ நிரூபணம்

கீழே நிரூபித்த சேதநா சேதனங்களுக்கு நியாமகனானவன் ஈச்வரனென்றும் ஸர்வேச்வரனென்றும் சொல்லப்படுவன். விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவாதிகளான திருநாமங்களினால் சொல்லப்படுவன். *தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்* என்றும், *ஓராயிரமா யுலகேழளிக்கும் பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆயிரந்திருநாமங்கள் படைத்தவனாதலால் அந்தத் திருநாமங்களுக்கு ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்த "பகவத்குண தர்ப்பணம்" என்னும் மறுபெயருடைத்தான பாஷ்யத்தை ஸேவித்தால் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபவைச்வரியங்களெல்லாம் விசதமாக விளங்கும்.

—எம்பெருமானுடைய உபயலிங்க நிரூபணாதிகள்—

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே *உயர்வற வுயர்நல முடையவன்* என்று தொடங்கினராதலால் எம்பெருமானை ஸமஸ்தகல்யாண குணகண நிதியாக அறிவதே முக்கியமானது. *அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானனென்று அறியவேணும். அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வமும் கல்யாணைகதாநத்வமுமாகிற இவை யிரண்டும் உபயலிங்கமெனப்படும், ஒருவிதமான தோஷமும் தட்டாமலிருக்கைதான் அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வமாகும். கல்யாணகுணமென்று பேர்பெற்றவை யெல்லாவற்றிற்கும் கொள்கலமா யிருக்கை—கல்யாணைகதாநத்வமாகும். துக்கப் படுகை ஹேயகுணமானாலும் பரது:க்க து:க்கித்வமென்பது ஹேயகுணமன்றாதலாலும், ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் *பஹவோ ந்ருப! கல்யாண குணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே* என்ற மகுடத்தின்கீழ் *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி து:க்கித:* என்று கூறின முகத்தால் கல்யாண குணமாகவே ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவித்திருப்பதாலும் "பரதுக்க துக்கித்வத்தை ஸர்வேச்வரனுக்குக் கொண்டால் ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்திற்கு மாறாகும்" என்கிற வாதத்திற்கு இடமில்லை.

எம்பெருமானுக்கு அநந்தனென்கிற திருநாமமு முண்டு. அந்தமாவது பரிச்சேதம். தேசபரிச்சேதம் காலபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதம் என்கிற மூவகையான பரிச்சேதமு மில்லாதவன் எம்பெருமான் என்றபடி. 'இன்ன தேசத்திலில்லை' என்று சொல்லமுடியாதபடி எல்லா தேசங்களிலு முளனுகையாலே தேசபரிச்சேதமில்லாதவன். 'இன்னகாலத்திலுள்ளான், இன்னகாலத்திலில்லை' என்று சொல்லமுடியாதபடி எல்லாக் காலத்திலு மிருக்கையாலே காலபரிச்சேத மில்லாதவன். 'இன்ன வஸ்துவாக இருக்கிறான், இன்ன வஸ்துவாக இல்லை' என்று சொல்லமுடியாதபடி ஸகல வஸ்து ஸ்வரூபனுகவு மிருக்கையாலே வஸ்து பரிச்சேதமில்லாதவன்.

—அந்தர்யாமித்வத்தில் தோஷஸம்பந்தமில்லாமை—

எம்பெருமான் ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியா யிருப்பனென்ருல் அந்தந்த வஸ்துக்களிலுள்ள தோஷங்கள் இவன்பால் ஒட்டாதோ? என்று சங்கைவரும். அந்த சங்கை வேண்டா. ஜீவாத்மாவானவன் சரீரத்தினுள் இருக்கச்செய்தேயும் சரீரத்திற்குண்டான இளமை முதுமை முதலியன எப்படி அந்த ஆத்மாவுக்கு வருவதில்லையோ அப்படியே ஸர்வவஸ்து சரீரகனுன பகவானுக்கும் ஒரு வஸ்துவினுடையவும் ஒருவிதமான தோஷமும் தட்டாது' இதற்கொரு நிதர்சனம் காணலாம். குற்றம் செய்ததற்காக ராஜதண்டனை யடைந்த குற்றவாளி சிறைச்சாலையில் புகுவிக்கப்பட்டுத் துக்கங்களை யனுபவிக்கிருன். அதே சிறைச்சாலையில் அதற்கு நியாமகனுன அதிகாரியும் உறைகின்ருன். சிறையில் இருப்பு என்பது இவ்விருவர்க்கும் உள்ளதாயிருக்கச் செய்தேயும் அதிகாரியான பிரபுவுக்கு எவ்விதமான துக்கமும் கிடையாது. ஏன்? இவன் சிறைச்சாலையிலிருப்பது குற்றஞ் செய்தது காரணமாகவன்று; நியமிப்பதற்காக விருக்கிருன். ஆகவே இவனுக்கு துக்கமில்லாததோடு கூட மாதந்தோறும் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் சம்பளம் பெறுகையாகிற ஆனந்தமுமுள்ளது. இதே போல, கருமம் காரணமாக ஜீவன் சரீரவாஸம் பெறுகையாலே துக்கமுடையவனுக ஆகிருன். பரமபுருஷன் அங்ஙனன்றிக்கே *அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா* என்று வேதாந்த மோதினபடியே சாஸ்தாவாக அந்த: ப்ரவிஷ்டனு யிருப்பதனுல் இவனுக்கு எவ்விதமான தோஷமும் ஒட்டாது.

—எம்பெருமானுடைய நீர்மைக் குணங்களின் சிந்தனை—

ஈச்வரன் ஒப்புயர்வற்ற. எண்ணிறந்த திருக்குணங்களோடு கூடியிருக்கிருனெனினும் முக்கியமாக தயை பொறுமை வாத்ஸல்யம் முதலான சில திருக்குணங்களையே நாம் நிச்சலும் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிருேம். பிறர் நோவு கண்டால் ஐயோவென்று இரங்கியிருப்பன், அவர்களுக்கு எப்போதும் நன்மையையே சிந்தித்திருப்பன். நிலாத்தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர்போலே பிறர்க்கே உரிமைப்பட்டிருப்பன். தன்னை யடிபணிந்தவர்களிடத்தில் பிறவி அறிவு ஒழுக்கம் முதலானவற்ரு லுண்டான தண்மையைச் சிறிதும் பாராமல் தன்னைப் பணிந்தவர்களென்பதொன்றே கொண்டு நேசித்திருப்பன். உற்ருறுறவினர் கைவிட்ட காலத்திலும் தான் கைவிடாதே யிருந்து செயற்கரியன செய்தும் அவர்களின் அபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டிக்கொடுப்பன், அவர்களது காரியம் தலைக்கட்டி

ஞல் தன் காரியம் தலைக்கட்டிற்ருக வெண்ணி க்ருதக்ருத்யனு யிருப்பன். அவர்களுக்குத் தான்செய்த நன்மைகளில் ஒன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸ்வல்ப ஸுக்ருதங்களையே மலையாகக்கொண்டு அவர்களை யநுக்ரஹிப்பதிலேயே நோக்காயிருப்பன். மனைவியர் மக்கள் செய்யும் குற்றங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப்போல அவர்கள் குற்றங்களை நினையாதே, குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினுலும் 'என்னடியார் அது செய்யார்' என்று சொல்லியும், *செய்தாரேல் நன்று செய்தார்* என்று சொல்லியும் வாத்ஸல்யம் காட்டியிருப்பன். மனமொழி மெய்களால் அவர்கள் குடிலர்களா யிருந்தாலும் தான் செவ்வியனு யிருந்து பரிமாறுவன். இப்படிப்பட்ட அரிய திருக்குணங்களை அநுபவ ரஸிகர்களான பெரியார் தங்களுடைய அநுபவத்திற்குப் போக்கு வீடாக எடுத்துரைத்தால் அதில் வெறுப்பும் அதிர்ச்சியு மின்றிக்கேயிருப்பதுதான் நம் போலியர்க்கு குணுநுபவம்.

—எம்பெருமானுடைய ஸகல ஜகத் காரணத்வ நிருபணம்—

எம்பெருமானுடைய நீர்மைக்குணங்களைக் கீழே பரக்கப் பேசினபடி, மேன்மைக் குணத்தைப் பேசப்புக்கால் 'ஸகலஜகத்துக்களுக்கும் அவனே காரண பூதன்' என்றறிவதொன்றே போதுமானது. நான்கு அத்யாயங்கள் கொண்ட சாரீரக மீமாம்ஸை யென்னும் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் இரண்டத்யாயங்களால் அவனுடைய ஸகல ஜகத்காரணத்வமே பலவகைப் பூர்வபக்ஷங்களையும் நிரஸித்து ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினுல் நிகழ்பவை. காரணத்வமானது உபாதானத்வம், நிமித்தத்வம், ஸஹகாரித்வம் என்று மூவகையாயிருக்கும். ஒரு பானையுண்டாக வேணுமானுல் மண் உபாதான காரணமாயிருக்கும். குயவன் நிமித்த காரணமாயிருப்பன். தடி சக்கரம் தண்ணீர் முதலானவை ஸஹகாரி காரணமா யிருக்கும். உலகில் எந்த வஸ்து ஜனிக்கவேணுமானுலும் இங்ஙனே மூன்று காரணங்கள் இன்றியமையாதனவாம். ஸகல ஜகத்துக்களுக்கும் உத்பாதகனுன ஸர்வேச்வரன் தானொருவனே மூவகைக் காரணமாயுமிருப்பன் என்பதை நெஞ்சில் திடமாகக்கொள்ளவேணும்.

—பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாம்யர்ச்சா நிருபணம்—

ஈச்வர ஸ்வரூபமானது—பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் அர்ச்சாவதாரம் என்று ஐந்து ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும். இவ்வைந்தையும் சுருக்கமாக உபபாதிக்கக் கேளீர், [1. பரத்வம்.] *நலமந்த மில்லதோர் நாடு* என்கிற பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளான அனந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளுக்கும், ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றுச் சென்று சேர்ந்த முக்தாத்மாக்களுக்கும் போக்யனுய்க்கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு பரத்வமெனப்படும். [2. வ்யூஹம்.] இதற்கு உபயோகம் லீலாவிபூதியி லாகையாலே இவ் விபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களை நிர்வஹிக்கைக்காகவும், புபுக்ஷுக்களான ஸம்ஸாரிகளை இஷ்டப்ராபண அநிஷ்ட நிவாரணங்களாலே ஸம்ரக்ஷிக்கைக்காகவும் உபாஸகர்களை யநுக்ரஹிக்கைக்காகவும் ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த ரூபேண நிற்கும் நிலை வியூஹமெனப்படும். [3. விபவம்.] *அஜாயமானோ

பஹுதா' விஜாயதே* என்றும் *பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ* என்றும் உபநிஷத்து ஓதுகிறபடியும், *எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* *மீனோயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய், கானுரேனமுமாய்க் கற்கியா மின்னங் கார்வண்ணனே* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்கிறபடியும் மநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவராதி ஜன்மங்கள் கொள்ளுகை விபவமெனப்படும். [4. அந்தர்யாமித்வம்.] *ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி* சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகதோ யோ ஹ்ருதி ஸ்தித:* இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற படியே சேதநருடையவுள்ளே ப்ரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியாமகனா யிருக்குமிருப்பு அந்தர்யாமித்வமெனப்படும். [5. அர்ச்சாவதாரம்.] *தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே* என்கிறபடியே நமக்கு அபிமதமான த்ரவ்யத் தைத் திருமேனியாகக் கொண்டு நம்போல்வாருடைய ஆராதனைக்கு எளியனாய் ஸர்வஸஹிஷ்ணுவாய் ஸ்நாநபோஜநாதிஸகல வ்யாபாரங்களும் அர்ச்சக பராதீனமா யிருக்கப்பெற்ற நிலைமை அர்ச்சாவதார மெனப்படும்.

பிள்ளை லோகாசார்ய ரருளிச்செய்த தத்வ த்ரயத்தில் முடிவான சூர்ணை— "ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாருடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப்போலேயும் அசக்தரைப் போலேயும் அஸ்வதந்த்ரரைப்போலேயு மிருக்கச்செய்தேயும் அபார காருண்ய பரவசனாய்க் கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும்"—என்பது. இஃதொன்றை நிச்சலும் சிந்தனை செய்து கொண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்.

தத்வத்ரய ஸாரார்த்த நிரூபணத்தில் ஈச்வரதத்வ நிரூபணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளைச் சிந்தனை செய்து கொண்டு எழுதிய
ரஹஸ்யார்த்த ரத்னநிதியில்

தத்வத்ரய ஸாரார்த்த நிரூபணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

லிபர்ட்டி அச்சகம், சென்னை-1.